

Na křídlech sněhobílé holubice

1 Skloňme naše hlavy: Drahý Pane, děkujeme Ti dnes večer za zaslíbení příchodu Pána Ježíše, kde se setkáme ve velkém shromáždění, které nebude mít nikdy konec, plné radosti a písní, když Tě budeme oslavovat v průběhu všech těch nekonečných věků, které nastanou. Prosíme o Tvá požehnání pro toto dnešní večerní shromáždění. Prosíme Tě o tvá požehnání pro tuto modlitebnu, pro její personál, pastory, spolupracovníky, spolu-pastory a všechny ostatní.

2 Prosíme Tě, Pane, abys požehnal ty, kteří přijeli mnoho kilometrů, aby se zúčastnili tohoto shromáždění. Když se budou vracet do svých domovů, polož na ně svou milosrdnou ruku. Vyslyš to, Pane. Kéž bychom se na tomto místě, které se nazývá Dům Boží, ještě mnohokrát společně setkali, abychom Tě zde uctívali. Požehnej, Pane, ty, kteří jsou dnes večer připojeni pomocí telefonu. Ať dnes večer každá nespasená osoba nalezne Ježíše Krista jako svého Spasitele. Uzdrav všechny nemocné a postižené. Otče, Tvůj služebník se hlásí do služby, v Ježíšově jménu. Amen.

3 Ať Pán každého z vás požehná. Jsem tak rád, že tady mohu dnes večer být. Právě když jsem sem vešel, bratr Ernie zpíval poslední sloku své písně „Na křídlech holubice“. Je to opravdu nádherná báseň. Opravdu nádherná, a já vím, že ona je aktuální. A tak jsme... velice vděční.

4 A vám všem, kteří jste dnes večer připojeni po celém národě, bych přál, abyste tady mohli být a vidět to očekávání, to očekávání na tvářích lidí, kteří jsou dnes večer v této budově natlačeni, aby prožili nádherný čas.

5 Chceme poděkovat bratru Jacku Moore a sestře Moore, a bratru Noelovi, bratru Boutliereovi, bratru Brownovi, a všem těmto spolupracovníkům, celé modlitebně, celému personálu, za to, že nás znovu pozvali.

6 Bylo to opravdu tak trochu... nemohl bych říct, že se to stalo shodou okolností, byla to prostě ruka Boží, která to připravila. Je tu bratr, který měl před časem sen o této věci, že se stane. Řekl, že jsem tam stál v bílých kalhotách a indiánských mokasínech. A přesně tak jsem tam stál *oblečen*, když jsem telefonoval s bratrem Jackem ohledně těchto shromáždění, přesně tak, bylo to v Carsonu v Coloradu — měl jsem na sobě indiánské mokasíny a bílé džíny. Bratře Leo, pokud mě posloucháš,

právě za několik minut jsme se potom setkali. A tam se zrodila *myšlenka* o těchto shromážděních, právě tam.

7 Máme neděli večer, a já vím, že mnozí z vás dnes budou cestovat celou noc, aby se dostali domů. Někteří z vás budou za volantem až do rána. Já mám před sebou dva dny cesty. A tak vás tu nechceme držet příliš dlouho. A chtěl jsem tento večer udělat takovým starodávným způsobem, takovým večerem, kde bratr Brown, bratr Jack a všichni z nás, kteří jsme se modlivali za nemocné před lety, se budeme modlit za nemocné stejným způsobem, jak jsme to dělali tehdy.

8 No, slyšíte mě tam vzadu dobře? Trochu jsem snížil ty mikrofony, protože jsem ochraptělý.

9 A tak bych chtěl... *Podělit* se jen s něčím krátkým, s touto malou událostí, která se stala. No, oni mi před chvílí řekli, že tady byl nějaký bratr, možná je tady dnes večer ve shromáždění, který právě vyšel z denominacionismu; on přijel do Shreveportu a chtěl se dozvědět o poselství. A trochu se ztratil, nevěděl, kde je, a tak šel do středu města a viděl, jak se tam shromažďují lidé, a řekl: „Je to to místo, kde bude kázat Billy Branham?“

10 Oni mu řekli: „Ne, tady bude kázat Billy Graham, bude promítán film s jeho kázáním.“

11 On řekl: „Aha, promiňte, to nejsem na správném místě.“

12 Řekl, že odtamtud vyšel a řekl: „Kam mám teď jít, Pane?“ Řekl, že začal jít tou hlavní ulicí. Nevím, jak se jmenuje; a tam na konci je nějaký velký kostel. Texaská ulice. A tam na kostele byl velký bílý kříž. A řekl, že Pán mu pověděl, řekl mu: „Jen jdi dál.“ Řekl, že když tam přišel, byla tam... řekl: „No, to musí být tady, stojí tu kolem spousta aut.“ A řekl, že z toho kostela právě vycházela nevěsta s ženichem. To bylo včera večer, byla tam svatba, viděl jsem, jak vycházeli. Pán řekl: „No, to je ono. Ty vycházíš z denominacionismu, abys vešel do nevěsty, a šel spolu s Ženichem.“

13 Sděлил jsem tento můj postřeh mé manželce, když jsme šli ulicí; jak měsíc a hvězdy svítily nízko přímo nad tím křížem, když jsme se k němu blížili. Myslím si, že se prostě dívám na takovéhle malé věci. Možná je to tak trochu kompliment vzhledem k mé víře v Boha, pro mou službu.

14 Dnes večer jsem uvažoval, jak v Tucsonu; stalo se, že Viktor LaDeux, to byl ten Francouz — je to pravý Francouz. Myslím si, že jsem

vám o tom jednou vyprávěl, že když jsem zrovna skončil kázat; snažil jsem se oddělit denominacionismus od opravdového křesťanství... A nějaký muž z jedné známé denominační letniční církve mě tam za to tak trochu plísnil.

15 A tak Danny Henry, myslím si, že je bratranec nějaké filmové hvězdy nebo něco takového, a on byl baptista; a on přiběhl na pódium a objal mě a řekl: „Bratře Branhamo, doufám, že to nebude znít jako rouhání, ale to by klidně mohla být dvacátá třetí kapitola knihy Zjevení.“ A když chtěl ještě něco říct, začal mluvit v jazycích.

16 A tři Francouzi... Jedna Francouzka (velká statná žena tmavé pleti, z Louisiany, možná tu dnes sedí) napsala to, co on řekl, na kus papíru. Potom Viktor LaDeux, kazatel, napsal to samé; a oni porovnávali ty záznamy, nebo se to chystali udělat. A najednou tam přišel nějaký světlovlasý muž (měl tak trochu blond vlasy), stál předtím někde vzadu, někde úplně vzadu, a chtěl ty záznamy vidět. Byl překladatelem francouzštiny v OSN. A všechny ty tři záznamy byly stejné.

17 A bylo tam řečeno toto: „Protože sis zvolil tuto těžší cestu... Ty sis ji zvolil, zvolil sis ji na základě svého vlastního rozhodnutí [protože víme, že i Mojžíš si musel sám zvolit].“ A řekl: „Je to vzácná a správná cesta, protože to je moje cesta. Jak nádherné rozhodnutí jsi udělal!“ A řekl: „Kvůli tomu na tebe čeká velká část nebe. A to samo o sobě je tím, co způsobí a uskuteční ohromné vítězství v Božské lásce.“

18 Všechny tři *záznamy* byly stejné. Myslel jsem si, že to mám dnes večer založené v mé Bibli (hledal jsem to, ale nenašel jsem to), ten originál.

19 Danny Henry, stejně tak jako já, neumí ani dobře anglicky, natož francouzsky. Pokud si toho tam všimnete, je to jako francouzština, oni dávají sloveso před příslovce. A výklad všech tří byl úplně stejný.

20 Danny Henry před nějakým časem udělal... Danny možná dnes večer poslouchá. Viktor LaDeux je pravděpodobně, nakolik vím, v Tucsonu. A vy lidé ve sboru v Tucsonu, v modlitebně, v Tucson Tabernacle, kde je pastorem bratr Green, bratr Viktor LaDeux, nakolik vím, má stanové shromáždění na konci ulice Park Avenue, která směřuje k dálnici číslo 80, ona tamtudy prochází. A pokud tam budete zítra večer a pozítří večer, jakkoliv dlouho tam bude, jděte si ho poslechnout; a Danny možná bude s ním. Ale je také možné, že oni dnes večer poslouchají v modlitebně, já nevíم.

²¹ Danny hned po té události odcestoval do Jeruzaléma a řekl, že tam ležel v hrobě na tom místě, na té skalní desce, na které leželo Ježíšovo mrtvé tělo před Jeho zmrtvýchvstáním. A řekl, že najednou jsem mu přišel na mysl já, a říkal, že vyběhl ven a rozplakal se a procházel se venku. A byl vedený... On je člověk, který vyrábí různé předměty z kamenů — leští kameny. A řekl, že šel na místo, kde říkají, že byl zaražený kříž a odlomil kousek kamene, asi takovéhle velikosti, dva krát dva centimetry nebo něco takového a dal si to do kapsy a cítil takové silné nutkání, aby si to vzal s sebou domů.

²² Když to udělal, něco mu řeklo: „Udělej z toho pro bratra Branhama pár manžetových knoflíků.“ A tak to dal do kyseliny a on změnil barvu, z obyčejného vápence na kámen krvavě zbarvený. A udělal z toho manžetové knoflíky.

²³ A když mi je dal, on si toho nevšiml, ale přímo středem obou těchto knoflíků probíhá rovný úzký proužek. Mám je dnes večer na sobě, když se budu modlit za nemocné. Vidíte, krvavá barva, jako kapající krev, s rovnou úzkou čarou napříč. Přesně tak jak je řečeno v Jeho proroctví, „přímou a úzkou cestu“; vidíte, v tom proroctví. Já jsem mu to ukázal.

²⁴ Danny, pokud mě posloucháš, ty nebo bratr LaDeux, jeden nebo druhý, dnes večer se bude konat starodávný večer, během kterého se budeme modlit za nemocné. Jsem rád, že jdu touto přímou a úzkou cestou, tou cestou Evangelia, cestou Slova, s naším Pánem Ježíšem Kristem.

²⁵ Bůh vám všem požehnej. No, tak příjemně se k vám mluví, že budu prostě mluvit dlouho a příliš dlouho vás tu zdržím. Bill říkal, že je tady tři sta až čtyři sta lidí, kteří touží po modlitbě; a tak prostě budu muset s naším poselstvím pospíchat tak rychle, jak jen to bude možné, a pak se budeme modlit za nemocné.

²⁶ A teď pro lidi v Arizoně. Příští sobotu večer, budeme tam v... nikdy si nemohu vzpomenout, jak se to město jmenuje... v Yuma, v Arizoně, bude to snídaně. A potom hned v neděli ráno pokračujeme do Kalifornie, do Los Angeles a na místa, o kterých bylo oznámeno, že se to tam bude konat.

²⁷ Dnes večer chci vzít z Písma určitý text.

²⁸ Mimochodem, seděl jsem dnes v restauraci, v Morrisonově restauraci; byl tam bratr Jack a jeho žena a já s mou manželkou. Šli jsme do Morrisonovy restaurace, abychom trochu mohli být spolu. Ještě jsme nikde nebyli, ženy se ještě vůbec neměly příležitost setkat. Přišel tam

ke mně nějaký mladý člověk, jmenoval se Green, byl to otec bratra Pearry Greena. A řekl: „Víš, bratře Branhame, ty jsi jednou večer mluvil o té kancelářské sponce¹.“ To je opravdu... Co to je? Sponka do vlasů. On řekl: „Tys mluvil o té kancelářské sponce,“ řekl, „já jsem ti tu sponku přinesl.“ On mi ji dal.

²⁹ A tak dámy, tohle je kancelářská sponka. To se do vlasů nehodí. Kancelářská sponka. Řekl, že to už léta používá na sepnutí stránek ve své Bibli. A tak řekl: „Já ti dám opravdovou sponku.“ A tak, bratře Greene, pokud jsi tady nebo nás posloucháš, ta sponka je skvělá, drží to dobře.

³⁰ A teď, chceme hned vejít do Písma. A chtěl bych, abyste si teď se mnou otevřeli žalm 55 a pak také Matouše 3. kapitolu. A moje téma pro dnešní večer je to, o čem zpíval bratr Ernie: Na křídlech sněhobílé holubice. No, nebudu schopen se dostat ke všem poznámkám a místům Písma, která tady mám, protože některá z nich prostě trochu přeskočím, protože jsem slíbil poselství.

³¹ Dá-li Pán, v Yuma chci příští sobotu večer kázat na téma: „Stav pro vytržení,“ pokud Pán bude chtít.

Žalm 55:1-7

³² V žalmu 53... Promiňte, žalm 55:

Vpusť v uši... [Prosím? 55, ano.]

Vpusť v uši, Bože, mou modlitbu, a kéž se neskrýváš před mým úpěním.

Sleduj mě pozorně a odpověz mi; bloudím sem–tam ve své ustaranosti a hlasitě sténám

pro hlas nepřítele, pro útisk od zlovolného, neboť na mne uvalují neštěstí a v hněvu mě napadají.

Mé srdce se v mém nitru svíjí a padly na mne hrůzy smrti;

přichází na mne bázeň a chvění a zaplavuje mě děs.

I řekl jsem: Kéž bych měl perut' jako holubice! Mohl bych odletět a odpočinout;

¹ Br. Branham se v kázání před dvěma dny přeřekl. Sponku do vlasů (bobby pin) nazval johnny pin, což je určitý druh kancelářské sponky.

hle, mohl bych být vzdálen, a utéci, zdržoval bych se v pustině, seláh. [Seláh znamená „amen“.]

Žalm 55:7

33 David, jako milovník pustiny, když se ocitl rozrušený a lidé mu nevěřili a nepřátelé na něj útočili, řekl: „Kdybych měl křídla holubice, odletěl bych do pustiny a zůstal bych tam.“ Kolikrát jsem já uvažoval o tomtéž! Kdybych mohl sundat ze stěny mou pušku, sbalit si můj táborový batoh a odejít na pustinu a nikdy se už nevrátit. Prosil jsem Pána, abych se takového dne mohl dožít... Nechci mít vůbec pohřební bohoslužbu. Řekl jsem: „Kdybych mohl prostě odejít někam do lesů, opřít starou blondýnku o strom...“ To je moje puška, promiňte. Říkám to kvůli mé manželce, která tu sedí.

34 Víte, tu pušku mi před lety dal jeden zdejší bratr a já jsem s ní ulovil padesát pět kusů zvěře, a ani jednou jsem nechybil; některé kusy jsem skolil ze vzdálenosti pěti až šesti set metrů. Říkám jí „blondýnka“, protože moje manželka je brunetka, a tak mi řekla, že myslím víc na pušku než na ni.

35 A tak bych ji rád opřel o nějaký strom a řekl: „Pane, ať ji jednou Josef najde.“ Rád bych si vzal holubí křídla a odletěl.

Matouš 17:4; Marek 9:5; Lukáš 9:33

36 Ale tak jako to bylo jednou v horách, když jsem sledoval orla a viděl jsem, jak odlétal (znáte o tom můj příběh), řekl jsem: „Je mi tu dobře, Pane.“ Podobně jako řekl Petr: „Mohli bychom tu postavit tři stánky,“ ale tam na úpatí té hory čekají nemocní a postižení, čekají ztracení a umírající. A tak konejme, co je v našich silách, dokud je den a jednou nastane... ta křídla bílého Orla sestoupí dolů, a On nás odnese pryč.

Matouš 3:16, 17

37 A teď z Matouše 3:16, chtěl bych přečíst 16. a 17. verš:

A když byl Ježíš pokřtěn, vystoupil ihned z vody, a hle, otevřela se mu nebesa a spatřil Božího Ducha, jak sestupuje z nebe jako holubice a přichází na něj.

A hle, hlas z nebe řekl: „Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení.“ [Jinými slovy: „V němž se mi zalíbilo přebývat.“]

38 Teď bychom chtěli na několik minut hovořit o tomto ptáku. Holubice byla vždy jedním z mých oblíbených ptáků. A když přemýšlím o holubici, holubice je skutečně... a holub to je stejný pták. Holub je

domestikovaná holubice. Oba jsou ze stejné rodiny. Vyhledal jsem si to a je to stejná rodina. Holub a holubice, oni jsou z jedné rodiny. Zvyky těchto ptáků jsou pozoruhodné.

39 Kázal jsem tady před několika lety ve stanovém shromáždění spolu s bratrem Moreem na téma „Beránek a holubice“. Myslím, že si na to všichni pamatujete; o tom, jak holubice je ten nejčistší pták, jakého máme, a beránek je to nejmírnější zvíře, které máme. A oba jsou obětními zvířaty, jak ten pták, tak i to zvíře.

40 Jak nádherně to znázorňuje Ježíše, který je Beránkem, a Boha, který je Holubicí. A holubice by si nesesla na vlka, jeho přirozenost není dobrá. Ona by si nemohla sednout na psa, jeho přirozenost není dobrá. To musel být beránek; ty dvě přirozenosti musely být stejné. A tak by to mělo být s námi. Naše přirozenost se musí změnit z toho vrčícího hříšníka na mírného beránka.

41 Všimli jste si, že ta Holubice Beránka vedla? A všimněte si, Beránek se zřekl všeho, co měl a *odevzdal* to Holubici. A podívejte, kam Ho ta Holubice vedla: na ukřižování za hříchy nás všech.

42 Tedy, holubice... Když Bůh chtěl znázornit svého Syna, znázornil Ho pomocí toho nejčistšího a nejmírnějšího zvířete na zemi, pomocí pozemského stvoření; ale když Bůh znázornil sám sebe na nebesích, bylo to skrze toho nejmírnějšího a nejčistšího ptáka, který je na nebi — skrze holubici.

43 Tedy, holubice se liší, existuje jich mnoho různých druhů. Naše hrdlička je obvykle takový šedivý pták. A pak máme Hrdličku karolínskou a také večerní holubici. Existuje také taková, které se říká Sonora, kterou máme tam u nás doma. Je to takový malý šedý pták a na křídlech má červené pruhy. Existuje mnoho různých druhů holubic a ony se liší barvou. A stejně tak je to s holuby.

44 No, holubice má velice zvláštní stavbu těla, a to kvůli svým zvykům, ona totiž nemůže jíst nic nečistého. Prostě nemůže, protože na to není stavěná.

45 No, vždycky jsem mluvil o holubici jako o symbolu Boha a o vráně jako symbolu pokrytce. Vrána se může posadit na starou zdechlinu a žrát tam celý den a potom odletět přímo na pole a jíst pšenici spolu s holubicí. Ale holubice může klidně jíst pšenici, ale mrtvou zdechlinu jíst nemůže. Vidíte? Ona to nedokáže, ona to nedokáže strávit. A divil jsem se tomu, proč to nedokáže; oba jsou ptáci, oba jsou létavci. Ale proč? Je to stavbou jejich těla.

46 Tak je to s opravdovým křesťanem. Nějaký pouze denominační křesťan dokáže prostě vzít cokoli, ale opravdový znovuzrozený křesťan věci tohoto světa přijímat nedokáže. Je jinak stavěný.

47 Zjistil jsem, že holubice nemá žádnou žluč. V holubici není žluč, protože ona ji nepotřebuje.

48 A tak je to s křesťanem. On nepotřebuje žádnou hořkost, rozumíte, protože on dokáže jíst jenom Boží pokrm. A k jeho stravení není potřebná žádná hořkost; ke stravení toho pokrmu je potřebná láska. Hořkost vždycky říká: „No...“ a nesouhlasí s tím. Ale láska to vždycky přijímá, to Slovo Boží.

49 Tedy, ona nemá žluč, a tak proto by nemohla... je to prostě proti její povaze, jíst cokoli špatného. A pokud by to udělala, to by jí zabilo. Ale není se čeho bát. Ona to jíst nebude, protože na to nemá chuť.

Žalm 32:2; Římanům 4:8

50 A tak je to s opravdovým křesťanem. Věděli jste o tom, že opravdovému křesťanu nejsou vůbec hříchy ani počítány? David řekl: „Blahoslavený je člověk, jemuž Hospodin nepočítá hřích.“ Když jsi umytý v Beránkově krvi (ne skrze předstíranou víru, ale opravdově Beránkovou krví), Bůh ti nepočítá nic z toho, co jsi udělal, protože ty jsi pod krví a On to nevidí. Tam je oběť krve; jediný způsob, jakým tě může vidět, je ten, jakým tě viděl před založením světa, když umístil tvé jméno do Beránkovy knihy života. To je všechno, na co se On může dívat, protože ty jsi vykoupený ze všeho, co jsi kdy udělal, jsi umytý v Beránkově krvi. Proto v tobě není žádná žluč, není v tobě žádný nečistý zvyk, protože to způsobila Beránkova krev; a Bůh ti nemůže počítat hřích, potom co za tebe byla položena oběť za hřích, která tam na tebe čeká.

51 „Dobře,“ řekneš, „to mi poskytuje velký prostor, bratře Branhamo, mohu si tedy dělat, co chci.“ Já to dělám vždycky. Pokaždé. Ale když člověk může opravdu uvidět, co pro něj Ježíš udělal a potom se dokáže otočit a dělat něco v rozporu s Ním, to ukazuje, že on nikdy Krista nepřijal.

52 Mám tady svou milou ženu, sedí tady vzadu. Je o deset let mladší než já a je tak prošedivělá jako já. Je to proto, že stála mezi mnou a tím vnějším světem. A když jsem se chystal do zámoří a kdybych... Co by to bylo za rodinu, kdybych svou rodinu shromáždil kolem sebe a řekl: „Koukej, paní Branhamová, uvědom si, že jsi ženou Williama Branhama. Nebudeš mít nic s žádným jiným mužem, když tady nebudu. Nedovol si

na nějakého jiného muže ani mrknout okem," a tak dále. „Nebudeš flirtovat. Pokud to uděláš, tak až se vrátím, tak se s tebou rozvedu.“

53 A ona by mi na oplátku řekla: „No, můj pane manželi, chtěla bych ti taky něco říct. Když budeš na cestách, nebudeš mít nic s žádnou jinou ženou. Nebudeš dělat tohle a tamto. Pokud ano, tak až se vrátíš, tak se považuj za rozvedeného.“

54 No, byla by to milá rodina? Vidíte? Nebyla! Pokud ji opravdu miluju... I když věřím, že kdybych udělal nějakou chybu a uklouzl a udělal něco špatného, věřím, že by mi to odpustila, protože mě miluje. A pokud by to udělala ona, věřím, že bych jí to odpustil; skutečně, protože ji miluju. Ale jestli ji takhle miluju; tak dlouho, dokud ji takhle miluju, ona se nemusí obávat. I kdyby mi to odpustila, já bych ji za nic na světě nezranil. Cítil bych se jako ten nejprovinilejší člověk na světě. Nemohl bych se dočkat chvíle, abych jí pověděl, co jsem udělal, protože ji miluju. Dobře, jestli ji takhle miluju láskou phileo, o kolik větší by byla moje láska agapao k Ježíši Kristu?

55 I kdybych vykouřil cigaretu, což jsem ve svém životě nikdy neudělal, ale i kdybych to udělal, On by mi to odpustil. Věřím, že ano. Kdybych si připil, což jsem nikdy v životě neudělal, věřím, že On by mi to odpustil. Ale já Ho natolik miluji (Bože pomoz mi), že nechci nic takového dělat; rozumíte, protože Ho miluji. Tyto nesmysly ze mě byly vzaty, protože když mě změnil z vrány na holubici, to udělalo ten rozdíl, moje chuť k tomu a tyto věci mě opustily. A tehdy mi hřích není počítán, protože nemám v úmyslu to dělat. Není to ve mně, abych takové věci dělal.

56 A ohledně této holubice tu je ještě jedna velká věc. Ona je takovým zvláštním ptákem. Viděli jste už někdy všechny ty ptáky...

57 Jedním z mých oblíbených ptáků je červenka. No, chlapi, přestaňte střílet po mých červenkách, rozumíte, protože já nechci, abyste to dělali. Víte, jak moje červenka dostala červenou hrud? Víte, jednoho dne na kříži umíral jeden člověk a nikdo mu nemohl pomoci. Bůh toho muže opustil a On umíral. V Jeho rukách byly hřeby, nohy a bok Mu krvácel, na hlavě měl korunu z trní a po tvářích Mu stékala krev. A kolem letěl malý ptáček, hnědý ptáček. A on se na Něj podíval a pomyslel si, že to je nejžalostnější pohled, jaký kdy spatřil. A on věděl, že je jen malým ptáčkem, ale podíval se na ty velké kruté římské hřeby zaražené do Jeho rukou a přiletěl a svým malým zobáčkem se je pokoušel vytáhnout. Přitom si krví potřásl celou svou hrud' a od té doby byla červená. Chci, aby i moje hrud' byla chráněna Jeho krví, abych Ho

bránil, dokud neodejdu, abych se s Ním setkal. Miluju tu malou červenku.

⁵⁸ Ale víte, malá červenka se musí koupat; ale, víte, holubice nemusí. Ne. Ona má uvnitř v sobě určitý druh oleje a ten olej ji udržuje z vnitřku navenek v čistotě. Víte o tom? Holubice to tak má. Holubice se maže olejem. Vzali jste už někdy holubici do ruky a ucítili tu vůni, která je na ní, nebo holuba nebo někoho z nich? To je ten olej, který je produkován z jejího vnitřku. Její tělo vytváří v olejové žláze olej, který udržuje její peří vždycky na povrchu v čistotě, protože ona je čistá z vnitřku navenek. Je to tak. Je to podivuhodný malý pták.

⁵⁹ No, já vím, že vy tady v Louisianě je můžete lovit, aspoň si to myslím. Ale nedělejte to! Ó, já jsem to nedokázal dělat. Myslím si, že kdybych měl hlad, pak by to bylo v pořádku, ale já bych na ni prostě zmáčknout spoušť nedokázal, i kdybych musel.

⁶⁰ Holubice má v naší rodině zvláštní místo. Jednoho dne, když moje babička... Ona pochází odsud ze severu z Kentucky, z rezervace Cherokee. Ona umírala, byla to obyčejná žena a byla... oni měli... Myslím si, že se tomu říká skrofulóza nebo tak nějak, a ona umírala. A dědeček poklekl vedle postele, a moje maminka a teta Birtie a teta Halley, všichni klečeli vedle postele. A strýček Charlie (takový malý chlapeček, měl čtyři roky) byl ještě dítě, maminka byla nejstarší, bylo jí asi dvanáct. A babiččiny černé rozpuštěné vlasy ležely na posteli, a když umírala, začala zpívat: „Skálo věků, rozštěpená pro mne, dovol mi ukrýt se v tobě.“ Dědeček v té době ještě nebyl křesťan. Pokřtil jsem ho ve věku osmdesáti sedmi let ve jménu Ježíše Krista v řece, tam kde se zjevil anděl Páně.

⁶¹ Ale, když zpívala tuto píseň a zvedla své slabé ruce, dveřmi přiletěla holubice a sedla si na horní část postele a začala vrkat. A Bůh vzal její duši.

⁶² Přijel jsem do Londýna v Anglii s bratrem Jackem a s bratrem Gordonem Lindsayem a tam byla jedna žena, která se jmenovala Florence Nightingale (myslím, že tvrdila, že je praprapravnučkou nebo něco takového zesnulé Florence Nightingale) a ona mi napsala spoustu dopisů. Byla z Jižní Afriky a umírala na rakovinu. A měla fotografii, kterou jste viděli v knize. Nikdy ve svém životě jsem neviděl člověka v tak hrozném stavu. Tuším, že bratr Jack byl toho dne se mnou. Šli jsme do domu jednoho kazatele, bylo to na faře za kostelem, kam ji přivezli.

⁶³ Když jsme byli ještě tam venku... kde přistálo letadlo, hledali nás už rozhlasem. Ona tam byla v sanitce a zrovna přiletěla z Jižní Afriky, protože věděla, že já v té době přijíždím do Anglie. A jeden kazatel ji vzal k sobě na faru, a tak jsme tam odjeli, abychom se za ní pomodlili.

⁶⁴ Viděl jsem mnoho nemocných lidí, ale její slabé paže nevypadaly, že by měly v průměru víc jak dva a půl centimetru. Její lebka, tam kde se kosti srůstají dohromady, mohli jste to vidět. Její nohy, tady nahoře ve výšce kyčlí, nebyly v průměru silnější než takhle, asi pět centimetrů, jen kosti. A ona nebyla schopná pohnout rukama, byla příliš slabá, aby zvedla ruce. A snažila se něco říct, ale já jsem jí nerozuměl. Ale když jsem jí nakonec byl schopen porozumět, nakolik si pamatuji, bylo to prostřednictvím ošetřovatelky, ona řekla: „Bratře Branhame, pomodli se, aby mi Bůh dovolil umřít.“ Ona už nedokázala... nechtěla žít. A všiml jsem si, jak po stranách jejích kostnatých tváří stékají slzy. Kde se v ní vzalo tolik vlhkosti, aby mohla plakat, to nevím, protože její žíly úplně zkolabovaly a ona byla v hrozném stavu. Když jsem se přišel za tuto nemocnou pomodlit, nedokázal jsem se modlit, aby zemřela. Ona prostě vypadala, jakoby umřít nemohla; prostě stále přetrvávala.

⁶⁵ Poklekl jsem tedy v tom pokoji spolu s vaším pastorem k modlitbě. A když jsem poklekl k modlitbě, na okno přiletěla malá holubice a začala vrkat. Když jsem se skončil modlit, pomyslel jsem si, že to asi byla nějaká domácí holubice, *chovaná* tam někde v *domě*. Venku bylo jako obvykle v Anglii a na Britských ostrovech mlhavo. A ta malá holubice přestala vrkat a odletěla. A já jsem přistoupil a položil na ni ruce a vzýval jsem jméno Páně. A ta žena je dnes statná, při síle a zdravá — na křídlech holubice.

⁶⁶ Ona si zachovává svoji čistotu z vnitřku. Křesťan to dělá také, očišťuje se z vnitřku. A to drží zlobu... On nepotřebuje žádnou žluč, aby mohl cokoliv strávit, protože on to nejí. Rozumíte? On je čistý z vnitřku navenek.

1. Mojžíšova 15:1-8

⁶⁷ No, sledujeme, že tento pták... Poznamenal jsem si tu hodně věcí, ale hodiny nám rychle utíkají kupředu. Tento pták byl také ve Starém zákoně používán k oběti, ke smíření a k očištění. Promluvíme si tu teď o jednom takovém místě z 1. Mojžíšové 15:9. Přemýšlejme na chvíli o tomto verši. Abraham se tady ptal Boha, jak to udělá. A Bůh posílá své Slovo zpět k Abrahamovi, a dělá to neobvyklým způsobem. Začněme od prvního verše, nerad bych tady s tím pospíchal.

Po nějaké době měl Abram vidění, ve kterém dostal Hospodinovo slovo... [vidíte, Abraham byl prorok, a tak mívával vidění] **„...Neboj se, Abrame, já jsem tvůj štít, tvá nesmírná odměna.“** [Jahve-nissi, vidíte.]

Abram odpověděl: „Hospodine, Pane můj, [všimněte si, velké H, Hospodin Bůh, Elohim. Rozumíte?] **Hospodine, Pane můj,** [ve vidění] **co mi chceš dát? Chodím životem bezdětný a svůj dům zanechám Eliezerovi z Damašku.**

Pohleď, nedal jsi mi potomka,“ pokračoval Abram, **„a tak mým dědicem bude můj čeledín!“**

V tom dostal Hospodinovo slovo: „Ten tvým dědicem nebude; [On mu dal zaslíbení. Vidíte, Abraham by tam tehdy selhal, ale zaslíbení není podmíněno; smlouva je nepodmíněná.] **tvůj dědic vyjde z tvých vlastních beder!“** [A jemu je teď už sto let.]

Vyvedl jej ven a řekl: „Pohlédni k nebi a spočítej hvězdy, budeš-li je moci spočítat.“ Pak dodal: „Tolik bude tvého semene.“ [Bezdětný muž a nyní ve sto letech.]

Abram tehdy uvěřil Hospodinu a ten mu to počítal za spravedlnost.

Řekl mu také: „Já jsem Hospodin, jenž tě vyvedl z chaldejského Uru, abych ti dal za dědictví tuto zem.“

Abram se zeptal: „Hospodine, Pane můj, podle čeho poznám, že ji zdědím?“

1. Mojžíšova 15:9

68 Poslouchajte teď toto:

On mu odpověděl: „Přines mi tříletou jalovici, tříletou kozu, [Sledujte teď ty trojky.] **tříletého berana, také hrdličku a holoubě.“** [Obě stejné věci, ty stejné věci.]

69 Vidíte, to bylo používáno při obětech, které byly předobrazem Ježíše. Smlouva byla učiněna... Vy víte, jak on je rozdělil na dvě části a jak toto...

70 Nebo za starých časů, když uzavírali smlouvu, oni tu dohodu sepsali. A potom zabili nějaké zvíře, postavili se mezi ty dvě půlky *zvířete* a roztrhli tu smlouvu na dvě části. Jeden si vzal jednu část...

71 Tak jak to kdysi dělali v čínských prádelnách. Zdejší Číňané neuměli psát anglicky, a tak vzali kousek papíru, něco si na něj napsali a roztrhli ho na dvě části, a jednu část ti dali. Pamatujete na ty čínské prádelny, když to takhle dělávali. A abys dostal své oblečení, ty dva konce k sobě musely sedět. Nemohl jsi ho ošidit, protože on měl ten druhý konec. Mohl bys znovu napodobit svůj podpis, ale nedokázal bys znovu stejným způsobem roztrhnout ten papír. Rozumíte, a tak to musel být ten stejný kus papíru.

72 A takovým způsobem se to dělalo v Orientu... nebo dávno v těch dnech tam na východě. Oni zabili zvíře, postavili se mezi ně, roztrhli kus kozí kůže na dvě části, jeden si vzal jednu... A když ta smlouva měla být potvrzena, oni ty dva kusy přinesli a dali to k sobě, a muselo to přesně sedět.

73 Tedy, co tu Bůh ukazuje, je následující: Tyto oběti mluví o Kristu, o tom jak Bůh vzal Ježíše na Golgotu a roztrhl Ho a přijal to tělo nahoru do nebe a poslal Ducha dolů na nás, aby ten stejný Duch, který byl na Něm — On musí být na tobě, abys pasoval k tomu tělu, abys byl nevěstou v čase konce. Vidíte? To je pravda. Rozumíte? Teď to nebude denominace. Bude to Slovo, to, čím byl On. Rozumíte?

74 Ale jako tamto Slovo musí přijít ke Slovu — je to stejně jako buňka v lidské bytosti. Víte, když je stavěno vaše tělo, to není jedna buňka z člověka, další ze psa a další z prasete. Ó, ne, ne. Všechno to jsou lidské buňky. A tak je to s Kristovým tělem, všechno to je Slovo Boží. Ne jenom jeho část a pak je k tomu přidána nějaká tradice; ne, celé to je Kristovým tělem.

75 No, tady zjišťujeme, že on použil oba, hrdličku i mladého holuba, protože oni jsou ze stejné rodiny. No, vy vždycky...

3. Mojžíšova 12:4, 5; Lukáš 2:22, 24

76 Všimněte si, (odvolám se prostě na několik těchto míst Písma) 3. Mojžíšova 12, a šestý verš. Tam nacházíme řád pro očištění ženy. Pokud žena porodila dítě, musela čekat. Pokud to byl chlapec, musela čekat třiatřicet dnů, dřív než mohla vejít do shromáždění s těmi holubicemi, kvůli očištění. Pokud měla dívku, musela čekat devadesát šest dnů, dřív než mohla vejít do shromáždění.

77 Tady v šestém verši nacházíme:

Když uplyne doba jejího očišťování po narození syna nebo dcery, přivede knězi ke vchodu do Stanu setkávání roční beránka k zápalné oběti a holoubě nebo hrdličku k oběti za hřích.

78 Vidíte, ona ještě nemůže vejít dovnitř, protože její dny ještě nejsou skončeny, ale může to odevzdat knězi ve dveřích, jako svou oběť. Rozumíte, buď hrdličku, nebo mladého holuba. Oni jsou oba ze stejné rodiny.

79 To bylo používáno pro smíření, vykoupení z hříchu, jedna holubice. Nebo z lepry, která je předobrazem hříchu, v tom případě jsi přinášel dvě holubice. Hlava jedné byla odtržena a ona byla otočena hlavou dolů a zkrápěla krví tu druhou; a ta druhá holubice pak byla puštěna na svobodu. A když ta holubice odlétala, zkrápěla zem krví svého druha a ta krev volala k Bohu: „Svatý! Svatý! Svatý je Hospodin Bůh!“

80 Copak nevidíte umírajícího druha Ježíše Krista? On byl zabítý a pokropil nás, abychom mohli být propuštěni na svobodu a volat: „Svatý! Svatý! Svatý!“ Hospodinu. Jak nádherné předobrazy. Přál bych si mít trochu lepší hlas.

81 Tato holubice byla předobrazem toho velkého Ducha svatého, jak jsme o tom četli ve Zjevení 3:16, a Bůh ji používal jako znamení.

1. Mojžíšova 2:17; 1. Mojžíšova 6:8

82 Noe obdržel znamení, jak o tom právě bratr zpíval. Bohu se to znelíbilo a nebylo nic, co by mohlo zastavit Jeho hněv, protože On řekl: „Toho dne, kdy z něj okusíš, zemřeš.“ A Noe nalezl u Boha milost a postavil koráb podle konstrukcí — nebo spíš instrukcí, které mu Bůh dal. A on se v něm plavil.

83 Dokážu si představit, co se dělo v těch dnech, když oni říkali: „Ten stařec tam na tom kopci, ten starý fanatik tam staví nějaký koráb a říká, že bude pršet; vždyť přece nikdy nepršelo.“

84 Ale Noe řekl: „Děšť každopádně přijde.“

1. Mojžíšova 7:11

85 A pak vím, že přišel takový den, kdy on vešel dovnitř, myslím si... nemohu si vzpomenout, který to byl den. Myslím, že to bylo sedmnáctého května. Noe vešel do korábu a Bůh zavřel dveře.

1. Mojžíšova 7:11

86 A začaly se kupit mraky a začalo pršet, začaly se naplňovat kanály, protrhly se hlubinné prameny, všechny prameny vychrlily svou vodu. Nakonec se lidé schovali do svých domů a šplhali někam nahoru. A ten starý koráb tam stále stál jako předtím.

1. Mojžíšova 7:16

87 A po chvíli, když se kolem něj začalo shromažďovat dost vody, začal se zvedat výš a výš. Lidé bušili na dveře a křičeli, ale nebylo to k ničemu, Noe dveře otevřít nemohl. Zavřel je Bůh, a Bůh byl jediný, kdo je mohl otevřít.

88 A tak je to s naší Archou, Ježíšem Kristem. Bůh pro nás otevřel dveře na Golgotě a On je zavře; tak jistě jak je otevřel.

1. Mojžíšova 7:17

89 A koráb se plavil dál a dál, možná kilometr a půl nad povrchem země, zatímco se země vychylovala ze své cesty... ze své normální oběžné dráhy. A všechno to kolem dokola vířilo, kusy klád a stromy a koráb se čtyřicet dnů a nocí zvedal až nad vrcholy hor.

90 A když se větry začaly uklidňovat...

91 Boží hněv je hrozný. Jeho láska je čistá a Božská; a Jeho hněv je stejně — je stejně Božský jako Jeho láska, protože On musí vynést rozsudek, protože je soudcem. On je zákonodárcem a zákon bez trestu není zákonem. A tak se zákonem musí být spojený trest. A vy když přestupujete Boží zákony, tak jste za to potrestáni.

92 Teď si můžeme všimnout, že potom, když se Noe vznášel na hladině, není pochyb o tom, že trpěl mořskou nemocí, a to kvůli tomu celému bouřlivému počasí a vlnobití, a hněv Boží drtil a ničil a všude byl křik a tak dále, a pak se to začalo utišovat. A nic se už nedělo. Míjely dny a nic se nedělo. A možná že se zásoby potravin pro zvířata, a tak dále, zmenšovaly, a nic se nedělo. A tak si pomyslel: „Jsem zvědav... já nevidím ven.“

1. Mojžíšova 8:6; Lukáš 9:62

93 Koráb byl tak postaven, že když ses jednou ocitl uvnitř, bylo tam jenom jedno okno, a ono bylo přímo nahoře. Nemohl ses rozhlížet do stran. Nemohl ses dívat nikam než přímo nahoru. A tak je to s tou Archou Ježíšem Kristem. Nemůžeš se dívat na druhého člověka, nemůžeš se dívat na nic jiného než na Krista, když jsi v té Arše, protože tam jsou pouze jediné dveře, a On je těmi dveřmi, o kterých jsme dnes ráno hovořili. Musíš se stále dívat nahoru: „Protože ten, který položí ruku na pluh a ohlíží se zpátky, není způsobilý, aby oral.“

1. Mojžíšova 7:7

94 Tedy, jako v tom korábu... On mohl vidět světlo, možná i sluneční svit, ale byl zvědav, kde se nachází. Koráb se stále vznášel, mohl slyšet, jak do boku naráží vlny; ale věděl, že už uplynulo mnoho dní a že voda už určitě opadá. A tak šel a vzal takového nespolehlivého ptáka, zrádného, a vyzkoušel ho, vypustil ho ven. Byl to havran a ten havran se nevrátil, protože tam vně Božího korábu našel potěšení. Létal od jednoho mrtvého těla ke druhému a krmil se těmi mršinami a zdechlinami, které plavaly na hladině; a byl úplně spokojen.

1. Mojžíšova 7:8, 9

95 A tak po několika dnech udělal další pokus, protože věděl... On nechtěl vyjít tam do Božího hněvu. A tak vypustil holubici. A ta holubice měla jinou přirozenost než... To nebyl nějaký sup, ani mrchožrout; ona může jíst jenom čisté, neznečistěné věci. A protože nemohla najít žádné místo, kam by se mohla svými nohama postavit, byla tak ráda, že se vrátila zpět do korábu. Noe řekl: „No, potopa ještě trvá.“

1. Mojžíšova 7:10, 11

96 Počkal pak ještě několik dalších dnů a vypustil ji znovu; jako svou modlitbu: „Ó, Bože, upokojil se již Tvůj hněv? Už Tvůj hněv skončil, Pane? Je to už všechno za námi?“ A řekl: „No, když ji pošlu tentokrát, pokud už voda opadla, ona tam venku možná zůstane, už tam možná zůstane.“ Ale on ji poslal s modlitbou, a tak když vyletěla, Bůh ji nasměroval; ona utrhla ze stromu posvátný lístek a přiletěla zpět a znovu zaklepala na okno.

1. Mojžíšova 8:8, 11

97 Bůh použil holubici jako znamení. Vrátila se se zprávou, že potopa skončila, a potom Bůh otevřel dveře a oni vyšli ven. To je v 1. Mojžíšové 8:8.

Matouš 3:16, 17

98 Byla také použita v Matouši 3:16, když byl nad zemí znovu Boží hněv. A neexistoval žádný způsob, byla to nejtemnější noc, půlnoc, církve měly věci tak překroucené, že neexistoval žádný způsob, jak se z toho vymotat. A byli falešní učitelé a povstávaly nejrůznější věci, povstávala nejrůznější vyznání, ale Bůh použil znovu holubici. To se mu líbilo, Jeho Syn Ježíš se mu tolik zalíbil, že potvrdil Jeho totožnost.

99 No, oni nemohli uvěřit, že to dítě, které se narodilo tam v té stáji, v jeslích se senem, předtím než Jeho údajný otec a matka byli oddáni, oni si nedokázali představit, že Bůh může něco takového takhle použít. A tak pro svět musela být potvrzena Jeho totožnost. A tak toho dne tam u řeky, když tam sestoupil na důkaz toho, že je Božím mistrovským

dílem, o kterém jsem mluvil dnes ráno; když poslušně vstoupil do vody...

Matouš 11:11; Lukáš 7:28

100 No, pokud si všimnete, je to tady velká lekce. Jan byl v té době největším mužem na zemi. Ježíš řekl, že nikdy až do té doby se z ženy nenarodil takový velikán, jako byl on. A on byl prorokem. Věříte tomu? Zapamatujte si, jestliže Slovo Boží přijde k někomu na zemi, bude to k prorokovi. To je vždycky Boží způsob. Věříte tomu, že Ježíš byl projeveným Slovem v těle? A tak existoval jen jeden způsob, jak mohl být představen — ne kněžími.

101 On nepřišel a neřekl: „Kaifáši, představíš mě?“ Pokud by to udělal, pak by udělal stejnou chybu jako David v naší lekci včera; rozumíte, kdyby přišel do církve a řekl: „Představíte mne?“

102 Jen si všimněte, že dokonce když se narodil... Když se narodil, narodil se ve stínu církve. A oni možná zvonili na zvony a všechno možné, ale byli to pastýři, kteří Ho poznali a mudrci. Vidíte?

Amos 3:7

103 A tady je teď připraven ke své službě. A jestliže On je Slovem... Podle velkého Božího plánu, Slovo může jenom... „Hospodin Bůh nedělá nic, dokud to nejdřív nezjeví svým služebníkům prorokům.“

Matouš 3:17; Marek 1:7; Lukáš 3:22; Jan 1:27

104 To je vždy Jeho vzor, musí to tak být. Když byly otevřeny pečete, když cokoliv dalšího, když na zemi probíhá jakákoliv významná událost, Bůh to zjevuje svým prorokům.

Židům 7:26, 27

105 A Jan byl prorok, protože on prorokoval, že On přijde.

106 A potom jednoho dne sestupoval po stráni dolů... Když tam probíhala debata a kolem stála skupina kněží. A oni říkali: „Ty nám chceš říct, že se nazýváš prorokem, a stojíš tady v tom blátě [ne v kostele, protože tam by ho nechtěli], stojíš tady v tom blátě a chceš nám říct, že se blíží doba, kdy ten velký Jahve, který ustanovil tyto oběti, že ten velký Jahve, který postavil tento chrám a sestoupil do něj ve formě ohnivého sloupu, že způsobí“ že přijde den, kdy denní oběť bude odňata?“

Matouš 3:11; Marek 1:7; Lukáš 3:16; Jan 1:26, 27, 29

107 On řekl: „Přijde muž, a je už teď mezi vámi, je někde tady, a On odejme hřích.“ Ti kněží z něj byli zhnuseni.

Jan 1:29

108 Jan pozvedl zrak. No, kým byl? Prorokem! A tady je Slovo, tady přichází Slovo přímo k prorokovi, rovnou do vody. Jan řekl: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích tohoto světa. Je tady, to je On.“ Ježíš nepromluvil ani jediné slovo, vešel rovnou do vody. A můžu vidět, jak tam stojí v té vodě (přemýšlejte o té scéně), ti dva největší, kteří kdy stáli na této zemi: Bůh — Slovo a Jeho prorok.

109 Všimněte si, Slovo přišlo k prorokovi, v tom časovém období milosti, do vody. Myslím, že jste to pochopili. Do vody! První zjevení Slova bylo ve vodě. Vidíte teď, kde nevěsta začala poselství večerního světla? Ve vodě. Ve Slově, opravdovém Slově, které není smíchané s vyznáními víry, ale přišlo k prorokovi ve vodě, skrze vodu.

Matouš 3:14

110 Všimněte si! Dokážete si představit, jak se oči Slova a oči proroka setkávají ve vodě? Ó, to je pro mne přespříliš! Stál tam prorok, stálo tam Slovo, a hleděli si do očí. A prorok řekl: „Já potřebuji, abys Ty pokřtil mě, proč přicházíš Ty ke mně?“

111 A Slovo odpovědělo... ono musí být pravdivé. Dovolte, abych to zde zdramatizoval:

112 „Jane, ty jsi prorok, ty znáš Slovo. [Vidíte?] Tys mě poznal, ty víš, kdo jsem.“

Matouš 3:14

113 „Ale já potřebuji, abys Ty pokřtil mě,“ pověděl Jan.

Matouš 3:15

114 Ježíš řekl: „Nech to tak. Je to přesně tak; ty potřebuješ, abys byl pokřtěn ode mě. Ale vzpomeň si, Jane, ty jako prorok, nám se patří anebo sluší, jako Slovu a proroku, abychom vyplnili každé Slovo. Protože, Jane [tady je teď to zjevení], Jane, ty víš, kdo jsem. Já jsem oběť. A podle Slova Božího musí být oběť umytá, předtím než je jako oběť předložena k obětování.“ Je to tak? To Slovo... „Beránek byl umytý a pak byl předložen jako oběť, a já jsem tím Beránkem. A já musím být umytý, předtím než můžu být předložen tomuto světu jako oběť. A proto to tak nech, Jane, protože takto se nám sluší se společně zachovat, jako Slovo a prorok.“

115 Tedy, tam nemůže být chyba. No, každá z těchto věcí...

116 No, podívejte, kdyby se tam nestala právě taková situace, Jan by byl jako kdokoliv z nás ostatních a řekl by: „Ano, já vím, kdo jsi, Pane.“

5. Mojžíšova 8:3; Matouš 4:4; Lukáš 4:4

117 „Dobře,“ řekl, „počkej na chvíli, já jsem Slovo. ‚Nejen chlebem bude člověk živ, ale každým slovem.‘ Eva jedno vynechala, ale ty musíš vzít každé Slovo. Já jsem ta oběť a musím být umytý předtím, než budu předložen. Ale to, co jsi řekl, Jane, je pravda.“

Matouš 3:17; Marek 1:11; Lukáš 2:14; Lukáš 3:22

118 Jan, jako prorok, věděl, že Slovo se musí vyplnit, a tak na to přistoupil a pokřtil Ho. A když vycházel z vody, dostavilo se z nebe poselství na křídlech holubice: „To je můj milovaný Syn.“ On poslal poselství vykoupení a milosti na křídlech holubice, která přilétla z nebe. „Pokoj na zemi, blaho lidem.“ Oběť byla právě tehdy připravena. Byl vychován, vykrmen, Jeho služba byla připravena; Slovo, které mělo vykoupit celý svět: „Je dokonáno!“

119 Holubice je v Bibli používána jako symbol pokoje a i národy ji používají jako symbol míru. Máme národy... náš národ je znázorňován orlem a jiné národy mají i jiné ptáky. Řím má orla, Německo má orla; mnohé z nich mají ty velké nebeské ptáky. Ale v tom všem, holubice ve všech národech znázorňuje mír. Má to univerzální význam.

120 Tak jako jednou večer řekl bratr Green; bratr Pearry Green řekl: „Symbolem, že se člověk vzdává, je zvednutí rukou. V každém národě zvednutí rukou znamená vzdát se.“ Řekl: „Když zpíváte, zvedněte ruce, tím se všeho vzdáváte.“

121 A holubice je symbolem míru v každém národě. Proč je to tak? Je to kvůli její krotkosti a její nevinosti. Z toho důvodu znázorňuje mír.

122 Další věc ohledně holubice je, že je to pták milující domov. On rád zůstává doma.

123 A další věc, že je vždy věrný svému partnerovi. Holubice, samec a samice, nikdy jeden druhého neopouští. Holubí samička se setkává se svým druhem v období páření. Vidíte, to je pocta tomu Božímu velikému stvoření. A proto On udělal Evu jako odvozený produkt, rozumíte. Kdyby byla stvořena jako ostatní samice, pak by si v době páření vyhledala svého druha; ale ona to může dělat kdykoliv. Vidíte, tak to je, to je to, co to je. Já prostě... Nechceme do toho hlouběji vcházet, protože jsem o tom už mluvil v „Manželství a rozvodu,“ a tak dále. A jakým způsobem... ale ona je přesto počestná a přinesla tu ctnost a víte, jak jsem na to téma tehdy večer kázal. Dobře, všimněte si, ona má velkou zodpovědnost.

124 Ale holubice je vždy věrná svému partnerovi. Vždycky! Nikdy ho nepouští.

125 A dovolte, abych se tady na okamžik zastavil a řekl tohle: pravá nevěsta, holubice, je rovněž věrná svému partnerovi. Ona do toho nevloží žádná dogmata, žádné denominační nauky, žádné věci z tohoto světa. Zůstává věrná svému partnerovi, Slovu. Je vždycky věrná.

126 A díky této vlastnosti, že miluje domov, díky její vlastnosti, že miluje svůj domov, byla úspěšně používána jako poštovní holub. Protože miluje domov; kdekoliv ji vypustíte, vždycky se vrátí domů. Ona se vrátí domů.

Lukáš 2:14

127 Chtěli bychom to na chvíli zdůraznit; vy křesťané pochopíte, co tím myslím. Ona si vždycky najde cestu domů, a proto byla používána jako poštovní holub. Bývala používána v době války. A stále je používají jako poštovní holuby, aby donášeli zprávy. A tak vidíte, že u Boha i u člověka holubice znamená posla; holubice je posel. Ona byla poslem pro Noeho, aby Noemu sdělila, že „znovu nastal pokoj“. Byla použita Bohem, aby potvrdila, že to byl Jeho Syn, ta oběť, která měla přinést pokoj na zem lidem a blaho. Byla používána jako posel.

128 Právě teď mi přichází na mysl takový krátký příběh, který jsem jednou četl v nějaké knížce. No, nejsem si teď úplně jistý, mohlo to být v knize „Konec první světové války“. Ale nejsem si teď stoprocentně jistý; pokud to tam nenajdete, tak jsem se spletl. Buď jsem to četl v knize... bylo to před mnoha lety. Ale byla to opravdu dramatická událost, to, co se tam stalo.

129 Američtí vojáci byli zatlačeni palbou německého kulometu a nacházeli se tak trochu v údolí. Myslím, že vy vojáci rozumíte, jak to někdy bývalo na průzkumu. Byli v obležení a zbývalo jim už jen málo munice. A Němci se blížili, velké jednotky se blížily ze všech stran. A oni věděli, že pokud jim nebude nějak pomoheno, nepřijde nějaká posila, všichni brzy zemřou — museli by. Němci postupovali přímo dolů z kopce, šli jim po krku a takhle se k nim blížili.

130 A jeden z nich si najednou vzpomněl, že s sebou má malého maskota, malého holuba. A věděli, že pokud by se ten holub odtamtud dostal, zanesl by poselství na hlavní velitelství, kde měli sídlo. A tak se posadili a napsali zprávu: „Jsme v obležení, na té a té pozici, v té a té oblasti. Chybí nám munice. Za několik hodin se buď budeme muset

vzdát, nebo budeme zmasakrováni.“ A oni připnuli ten... nebo to přivázali na nohu té malé holubice a vypustili ji.

131 No, ona je pták milující domov, a tak co udělá? Vezme to rovnou domů ke svému... aby našla svého druhu. Měla o něj starost, on se měl vrátit domů.

132 A když vzlétla, Němci zpozorovali, co se stalo. A udělali to, že začali po té holubici střílet. A jeden ji zasáhl kulometem kalibru .30 a zlomil ji nohu. Druhý náboj jí vytrhnul kus masa ze hřbetu. Hrud' měla celou poraněnou. Jedno křídlo měla zmrzačené, jeho konec byl ustřelen, a tak letěla nakřivo, ale stále se vznášela, až nakonec dorazila do cíle. Zmrzačená, zraněná, polámaná, poraněná, klesla s tím poselstvím do tábora. Byla to statečná holubice.

Izaiáš 53:5

133 Ale, ó, bratře, Izaiáš 53 nám říká o Jednom, který sestoupil ze svého domova a opustil všechno, co bylo dobré:

On však byl proboden naším proviněním, našimi vinami trýzněn byl; pro naše blaho snášel potrestání – byli jsme uzdraveni jeho ranami.

134 Nemoci, pověry a ďáblové nás přitlačili. Nebylo žádné východisko, církev se dala na scesti, pustila se za denominačními věcmi (a těmi farizeji a saduceji, a za umýváním hrnců a pánví), a Slovo Boží se stalo bezmocné. Ale sestoupila tato malá Holubice a mohla se stát jenom jedna věc: musel přijít Vykupitel.

135 Byl zraněný, zdeptaný, zbitý, roztrhaný, ale On znal cestu zpět domů. A tak z Golgotského kříže, kde Ho trýznili, kde Ho potřeli, roztrhali a vrhli se na Něj jako smečka vlků, On si prokrestil cestu letem z Golgoty a přistál v nebeských dveřích a řekl: „Je dokonáno! Je dokonáno! Jsou svobodní! Nemoci teď mohou být uzdraveny! Hříšníci mohou být zachráněni! Zajatci mohou být osvobozeni!“

136 I když byl zhmožděný a zraněný, v té velké bitvě, kdy se všechno postavilo proti Němu... Takže dokonce básník zvolal:

*Uprostřed pukajících skal a temné oblohy,
můj Spasitel sklonil svou hlavu a zemřel;
ale otevření opony zjevilo cestu
do nebeské radosti a nekonečného dne.*

137 Celý svůj život jsem byl neurotik. Jako malému chlapci se mi něco přihodilo, co mě vyděsilo a přibližně každých sedm let se mi to opakovalo. Bratr Jack si pamatuje, když jsem poprvé začínal a opustil jsem misijní pole na celý rok; něco se prostě stalo.

138 Pamatuji si na ten den, kdy Juanita Hemphill... myslím, že se teď jmenuje Juanita Kelly, ona se po smrti svého manžela vdala za bratra Kellyho. Anna Jeanne, mám jejich fotografii, byli tak... její... ty dvě dívky a sestra Mooreová tvořily takové malé trio. A zpívaly tu písničku, na kterou nikdy nezapomenu: Hledět na západ slunce. Bratře Jacku, myslím, že si na to vzpomínáš, po návratu z Floridy. Jaké skvělé dívky.

139 Vzpomínám si na to ráno, tu malou letniční skupinu tady ze severu, ze severní části země, z Michiganu nebo tam odněkud, jak tam ta děvčata vystoupila, když bratr Hooper... v jednom z těchto večerů jsem ho tu viděl, asi tady dnes není, bratr Ed Hooper. Jsi tady, bratře Ede? Asi ne. V ten večer seděl tady. Mnozí z vás ho znají. On a já a bratr Hooley jsme odjížděli. A ty dívky tam stály na rohu a zpívaly to, a potom každému z nás daly žlutou růži, kterou si vytáhly z vlasů. (Bylo to tam, kde byl uzdraven ten maniak. Děly se velké věci.)

140 Šel jsem vpřed a byl jsem tak šťastný, jak jsem jen mohl být a najednou to na mne přišlo; a teprve po roce jsem se mohl znovu vrátit na misijní pole. Málem mě to zabilo.

141 Už od dob, kdy jsem byl malý chlapec, jsem vždy říkal, že nevím, co to vidění znamenalo. Jako malý chlapec jsem vždycky říkal: „Kdybych jenom upadl do jednoho z těch transů a mohl vidět, že se z toho dostanu.“ Tehdy... Vždycky jsem se chtěl dostat na kliniku Mayo, abych se dozvěděl, co se mnou není v pořádku. Ti lékaři tam...

142 Můj žaludek se stává překyselený, a ó! Bratr Jack mi pomohl vyjít ven za budovu. Vyšel jsem za tu budovu a zvracel jsem takovou teplou mastnou vodu, a vrátil jsem se za kazatelnu a modlil se za lidi, kteří na tom byli dvakrát hůř a oni byli uzdraveni. Vložil jsem své ruce na člověka s rakovinou na tváři, a ta rakovina z jeho tváře zmizela, zatímco tam ještě stál; a já jsem byl tak nemocný, že jsem se sotva držel na nohou.

143 A vy si nedokážete představit, jak jsem trpěl — byla to prostě duševní sklíčenost. Přicházelo to každých sedm let, celý můj život. A to je to, kde se teď nacházím, v osmé sedmičce.

144 A tak moc mě to trápilo. Plakal jsem a úpěnlivě jsem prosil.

145 A vzpomínám si, jak jsem si nakonec pomyslel, že mám dost peněz, abych si mohl dovolit zajít na vyšetření *na kliniku* k Mayům; lidi mi řekli: „Oni tam zjistí, co tě trápí.“ Manželka a já a Becky, která je tam vzadu; Sára byla takový malý drobeček, zrovna jsem začal se svou uzdravovací službou, a tak jsme vyrazili na kliniku Mayo.

146 Prošel jsem těmi vyšetřeními a poslední noc předtím než jsem měl mít závěrečnou zprávu, jsem se prostě probudil a seděl jsem na posteli a rozhlížel jsem se kolem. A podíval jsem se před sebe a byl tam malý chlapec, který vypadal úplně jako já, asi sedmiletý; a podíval jsem se na to a byl jsem to já. A on stál vedle starého dutého stromu. A na tom stromě...

147 Každý z vás lovců veverek ví, že když začnete takhle klackem dřít po kmene stromu nahoru a dolů, že to veverku vyplaší a pokud je v té dutině, že vyběhne ven.

148 A já jsem se díval tam, kde byla ta veverka, a pomyslel jsem si: „Jaký druh veverky to asi je?“ a začal jsem dřít po tom kmenu. A když jsem to udělal, podíval jsem se a byl jsem to já ve věku asi třiceti osmi let. Ten malý chlapec už byl pryč. A tak, jak jsem dřel po té větvi, z té dutiny toho kmene vylezla malá veverka, asi takhle dlouhá, tmavá, skoro černá a vypadalo to, jakoby z ní sršel elektrický proud. Měla mrňavé slídivé oči, bylo to to nejošklivější stvoření, jaké jsem kdy viděl; vypadala spíš jako lasička než veverka.

149 A ona se na mne dívala, a já jsem pootevřel ústa a řekl: „Dobře...“ A když jsem to udělal, ona... Než byste stačili mrknout okem, skočila mi přímo do úst a rovnou do žaludku a začala mě trhat na kusy. A když jsem se z toho vidění dostal, měl jsem zvednuté ruce a díval jsem se a začal jsem křičet: „Ó, Bože, smiluj se, to mě chce zabít!“

150 A tehdy jsem dál v tom pokoji uslyšel hlas, který řekl: „Pamatuj, je to dlouhé jenom šest palců.“

151 Kolik z vás už tenhle příběh slyšelo? Lidem z okolí modlitebny jsem ho vyprávěl mnohokrát.

152 No, a tak to šlo dál a dál, a já jsem trpěl stále stejně.

153 Příští den mě vyšetřovali bratři Mayo a řekli: „Váš otec byl Ir, a on pil. Vaše matka byla napůl indiánka, a to z vás dělá tu nejhorší variantu míšence. A tak budete... Jste prostě takovou nervózní troskou a nikdy se z toho nedostanete.“ Řekli: „Jinak jste zdravý. Ale tohle, to je něco v duši, co člověk nemůže ovládat.“ A řekli: „Budete...“ Řekli:

„Když člověk zemře, nedá se to zjistit pomocí pitvy, protože jeho duše je už pryč.“ A on řekl: „Nikdy se z toho nedostanete.“

154 A ten člověk řekl, můj starý lékař, on řekl: „Měl to můj otec. On zemřel asi mezi pětaosmdesáti a devadesáti lety, tak nějak.“ A řekl: „Měsíc nebo dva předtím než zemřel, jsem ho vyšetřoval. Měl to celý svůj život, měl ty,“ řekl, „záchvaty.“

155 „Někteří lidé,“ řekl, „u nichž to probíhá, mají prudkou povahu.“ Řekl: „To je ten druh, který vás může zabít.“ Řekl: „Jiný druh — jako ženy v menopauze, ony pláčou. A vy máte takový druh, který způsobuje pocit vyčerpání.“ Řekl: „Ta stará generace to měla ve zvyku nazývat, že někdo má skleslou náladu a nemůže ho to opustit.“ A řekl: „Když to přijde na vás, váš žaludek se stává překyselený, a vy jste prostě rozrušený.“

156 Řekl jsem: „Ale, pane, já ne...“ Řekl jsem: „Já jsem šťastný.“

157 On řekl: „Ano. Ale tohle je mimo lidský dosah.“ Řekl: „Budete to mít stále.“ Ó, to byla neradostná zpráva!

158 Ale, když jsem pomyslel na ta slova: „Pamatuj, je to dlouhé jenom šest palců,“ to ve mně prostě utkvělo; moje drahá žena, která sedí tamhle vzadu, vám to může potvrdit. Rok po roku jsem o tom přemýšlel.

159 A potom, když jsem naposledy odjížděl do zámoří, byl jsem... předtím... no, vrátil jsem se domů a odjel na lov veverek. Vyskočil jsem z auta s bratrem Banksem Woodem, který dnes večer poslouchá, a začal jsem běžet nahoru do kopce a vypadalo to, že mi vyskočí srdce.

160 A zeptal jsem se doktora Sama Adaira, řekl jsem mu: „Čím to je?“

161 On řekl: „Až se ti to stane příště, nech si udělat kardiogram.“

162 Řekl jsem: „Dobře.“

163 A tak příští rok se to opakovalo a já jsem šel a nechal si udělat kardiogram. On řekl: „Tvé srdce je v pořádku,“ řekl, „ty jsi prostě nervózní.“ Bylo to v počáteční fázi.

164 No, jiný lékař mi řekl, byl to můj dobrý přítel: „To je tvoje srdce, hochu.“ Řekl: „Buď raději opatrný.“ Bylo to v tom roce, kdy jsem telefonoval bratru Mooreovi a on zařídil někoho jiného, aby kázal místo mě, když jsem jel na ten lov beranů s bratrem Fredem. Šplhal jsem a běhal po těch horách kilometr za kilometrem tak *lehce*, jako když mi bylo šestnáct let a neměl jsem vůbec žádné potíže. Rozumíte?

165 Vrátil jsem se a řekl jsem to Samovi. On řekl: „No, tady něco nehraje, raději buď opatrný.“

166 Potom jsem měl vidění o starém lékaři, který stál s těmi... starodávný lékař se stetoskopem na hrudi. Stál jednoho dne přede mnou a řekl: „Nenech si namluvit, že to je srdce; je to tvůj žaludek.“

167 A tak jsem uvažoval: „Dobře, budu se prostě držet toho slova, protože to bylo vidění.“

168 A stalo se, když jsem se připravoval do Afriky... musel jsem jít na nějaké očkování, musel jsem podstoupit celou řadu očkování před odletem do Afriky. Takový je zákon. A tak když jsem byl na tom očkování, on řekl: „No, já u vás nenacházím ani jednu věc v nepořádku; váš hemoglobin, vaše krev, to je na devadesát šest. Kdyby vám bylo šestnáct let, nemohlo by to být lepší.“ A řekl: „*Srdce* je dost silné, aby tlouklo do vaší stovky. Plíce a všechno ostatní,“ řekl, „jste v pořádku. Nemáte zvýšený cukr ani nic jiného.“

169 Řekl jsem: „Děkuji.“ A tak mě podrobili fyzickému vyšetření, abych mohl dostat zdravotní osvědčení k odletu.

170 A tak on řekl: „Vy o tom něco víte?“

171 Řekl jsem: „Nic, ale je to po celou dobu trvalé překyselení žaludku.“

172 On řekl: „Dobře, něco vám řeknu.“ Řekl...

173 Pověděl jsem: „No, byl jsem na vyšetření. Byl jsem u bratří Mayo a všude možně.“

174 On řekl: „Ale počkejte na chvíli.“ Řekl: „Někdy je žaludeční vřed tak malý, že ta baryová suspenze neposkytne dostatečný kontrast, aby to odhalila; a někdy je příliš velký, aby to ukázala, protože rentgenové paprsky vytvářejí pouze stín. A maličký vřed, který ani nedokážete vidět, on se nedostatečně znázorní. Mohlo by to způsobovat velké množství těch maličkých vředů.“ Řekl: „Znám jednoho starého lékaře, který vynalezl přístroj, který se teď používá. Oni vás uspí pomocí malé dávky pentothalu sodíku, zavedou vám do hrtanu hadičku a můžou se vám podívat do žaludku a zjistit, co je tam v nepořádku.“ Řekl: „On je takovým typem člověka, jako jste vy, on je křesťan.“ Řekl: „Proč byste ho nenavštívil.“

175 A tak jsem si napsal jeho jméno: Doktor Van Ravensworth. A tak když jsem se vrátil, šel jsem k tomu starému lékaři na návštěvu. A byl

to skvělý starý muž z Holandské východní Indie, z velkého pokolení misionářů. A on o mně slyšel a četl mou knihu, a ó, potřásl mi rukou a řekl: „Bratře Branhame, jsem rád, že to pro tebe budu moci udělat.“ Řekl: „Řeknu ti, co máš dělat. Příští týden přijed' sem do nemocnice,“ a řekl, „a než přijedeš, tak mi zatelefonuj.“ A řekl: „Dám ti malou injekci pentothalu.“ A řekl: „A když ji dostaneš, tak potom na pět minut usneš.“

176 Moje dcera takovou injekci dostala, když jí trhali zub, a dcera bratra Normana také. „Pět minut spánku,“ pomyslel jsem si, „to mi neublíží.“ A tak jsem si pomyslel, že když se pak na to podívám, že dojdou k nějakému závěru.

177 A potom druhý den ráno, jsem se zvedl z postele a rozhlížel se; podíval jsem se na druhou postel, kde ležela moje žena; ještě spala. Podíval jsem se do okna a díval jsem se směrem k těm velikým horám Catalina, které jsou z místa, kde teď bydlím, vidět; hleděl jsem tam, kde anděl Páně vložil do mé ruky ten Meč, kde se zjevilo těch sedm andělů, které vidíte na tom obrázku, a kde se staly velké věci.

178 A díval jsem se tam, a když jsem se díval, znovu jsem stál vedle toho stromu, přímo tam kde byla ta veverka. Podíval jsem se nahoru a pomyslel jsem si: „To je doupe té veverky.“ Pomyslel jsem si: „Jsem zvědav, jestli tam stále je?“ (To bylo ve vidění). Začal jsem dřít po kmeni toho stromu a ona vylezla. A dřív než jsem stačil mrknout okem (byla to ta nejpodivnější veverka, jakou jsem kdy viděl; museli byste znát mou službu, abyste porozuměli těm symbolům a věcem), ona na mě skočila, ale netrefila se. Netrefila se do mých úst, narazila mi do hrudi a spadla.

179 A když to udělala, uslyšel jsem, jak něco řeklo: „Běž do hor Catalina.“

180 A tak jsem se otočil a řekl: „Medo, jsi už vzhůru, miláčku?“ A probudil jsem ji.

181 Ona se zeptala: „Co se děje?“ Bylo asi kolem páté ráno.

182 Řekl jsem: „Díval jsem se tamhle a znovu jsem uviděl tu veverku, miláčku.“

183 „Jakou veverku?“

184 Řekl jsem: „Tu, kterou jsem viděl tam u Mayů.“ Pověděl jsem: „Víš co? Ona tentokrát moje ústa minula. Netrefila se, dopadla mi na hrud.“ Řekl jsem: „Sláva Bohu! Očekával jsem... od té doby, když jsem

byl ještě malým chlapcem, jsem toužil uvidět, jak se to stane. Kdybych jen mohl spatřit, že se to stane (dokonce ještě předtím než jsem věděl, co to je vidění), kdybych jen mohl spatřit, že se to stane, pak bych byl v pořádku, říkal jsem. Ať to bylo cokoliv, co mi to řeklo, tak se to stane. A čtyřicet let jsem na to očekával, a tady se to stalo.“

185 Předtím, když jsem byl na klinice Mayo, v té samé době, když jsem tam byl a když mi podali tuto zprávu a já jsem uviděl to vidění...

186 Moje stará matka už odešla do Slávy, byla to velice zvláštní žena. Za celý život měla tři nebo čtyři sny a ony byly vždycky pravdivé. A ona se chystala, aby mi to řekla a začala mi to vyprávět a já jsem řekl: „Počkej... Maminko, já ti dopovím ten zbytek.“ Rozumíte?

187 Protože vždycky, když mi povíte sen, abych ho vyložil, ne vždy mi ho řeknete úplně přesně. Ale když já to potom znovu vidím, vidím přesně, o čem se vám zdálo a pak On mi sdělí, co to znamená. Rozumíte? Nemusíte mi říkat, co se vám zdálo, On sám mi ten sen ukáže. Rozumíte? A pak to vidím. A řeknu: „Tys mi neřekl tohle, a řekls mi tamto.“ Vidíte? A tak Bůh, který může sen vyložit, může sen ukázat. On ho může ukázat, On ho může vyložit. A tak potom...

Daniel 2:2

188 Copak se nestalo něco takového v Bibli, řekli: „Pokud dokážeš...“? Teď mi to zrovna došlo. Nebyl to Daniel? Ne, Josef. Josef. No, je to někde v Bibli. Právě jsem si na to vzpomněl. Řekl: „Kdybys mi mohl říct... kdybys mi mohl sdělit, co...“ Ó, to byl král Nabuchodonozor, je to tak. Řekl: „Pokud mi dokážete... pokud mi nedokážete...“

Daniel 2:2

189 Ti kouzelníci říkali: „Řekni nám ten sen.“

Daniel 2:5

190 On řekl: „To ode mne odešlo.“ Je to tam, vzpomínám si na to; právě tehdy mi to přišlo na mysl.

191 Všimněte si teď. A matka, ona řekla: „Bille,“ když jsem se vrátil, řekla, „pojď sem, synu, a posad' se.“ Řekla: „Měla jsem zvláštní sen. Zdálo se mi, že jsem tě viděla, jak ležíš nemocný, jako obvykle se svým žaludkem, a byl jsi blízko smrti.“ Kolik ona mi navařila různých diet! A řekla: „Ty jsi stavěl na nějakém kopci dům.“ A řekla: „Viděla jsem šest bílých holubic, které přiletěly z nebe, a vrkaly a vytvořily tvar písmena ‚S‘ a sedly si na tvou hrud'. A ty ses díval a jedna z nich, která byla vepředu, se ti snažila něco říct.“ A dále řekla: „Byly to opravdu zářivé bílé holubice. A obrátily své hlavičky ke tvému obličejí a vrkaly, vrků,

vrků, vrků.“ A řekla: „A já jsem tomu nerozuměla.“ Řekla: „A ony stále vrkaly, ,vrků, vrků, vrků.““

192 Řekl jsem: „Ó, já to vidím, sláva Pánu!“ A řekl jsem: „Ony znovu vytvořily formaci ve tvaru písmene ‚S‘ a vrátily se směrem k obloze a vrkaly, ,vrků, vrků, vrků, vrků‘, a vracely se domů.“

193 No, to malé zvířátko, které jsem viděl, bylo šest palců dlouhé. A ta řada holubic, kterou viděla maminka, měla počet šest; šest je nekompletní číslo. Věděl jsem, že jednou uvidím tu sedmou. Tohle znamenalo člověka, utrpení. A tak to pokračovalo dál a dál.

194 Toho rána, potom co jsem měl to vidění, jsem vstal a poslechl jsem Pána. Vzal jsem mého malého syna Josefa do školy (on mě teď poslouchá v Tucsonu), odvezl jsem ho do školy a řekl jsem Medě, že nevím, kdy se vrátím.

195 A vyrazil jsem do hor Catalina, až k samotnému úpatí a stoupal jsem na místo, kde mi anděl Páně vložil do ruky ten meč. Bylo to velmi brzy ráno a já jsem začal vystupovat nahoru.

196 No, místo toho, abych šel směrem k vrcholům tímto směrem (a tam je spousta hadů a škorpiónů, víte, jak to v Arizoně vypadá), odbočil jsem vpravo. Něco mi řeklo: „Odboč vpravo.“ Šel jsem směrem k těm vrcholům. Obešel jsem to a šel jsem kolem těch obrovských velikých skal, mnohokrát větších než tato modlitebna, které se nacházely mezi těmi vrcholy, kam se zřídka nějaký člověk dostane.

197 A když bylo asi jedenáct hodin, dostal jsem se do takové malé soutěsky, kde nějaké... bylo to takové malé místo, které se takhle stáčelo kolem malé jelení stezky. Měl jsem svlečenou košili, klobouk jsem držel v ruce, protože jsem byl úplně celý zpocený. A tak jsem tam odbočil, a když jsem vešel do té malé soutěsky, pocítil jsem přítomnost Páně. Sundal jsem z hlavy klobouk a rozhlédl se. Pomyslel jsem si: „On tu někde je. Víím, že tu je.“ Pomyslel jsem si: „Co to je?“ Udělal jsem několik dalších kroků a řekl: „Pane, Ty tu někde jsi.“

198 A podíval jsem se, co tam na té stezce leží, a tam ležela ta malá veverka; ona na něco skočila a netrefila se a dopadla do trsu kaktusu cholla (to je skákavý kaktus). On jí propíchl hlavu, hrud', břicho, a byla mrtvá. Ta podivně vypadající malá veverka se netrefila do mých úst a narazila do toho kaktusu cholla. A Pánův hlas řekl: „Tvůj nepřítel je mrtev.“ Stál jsem tam a zachvěl se. Pak jsem nohou roz...

199 Obvykle by něco takového sežraly vrány. Když jsem na tom místě zabil o několik dní později hada, ležel na cestě asi půl hodiny. Stále tam poletují orli a vrány a oni by to ihned sebrali. Když jsem několik dnů po této události zabil korálovce; to je nejnebezpečnější had, jakého tu máme; on ležel svinutý těsně vedle mě. Když jsem se pak začal vracet, abych ho vzal a ukázal, už ho zpracovaly vrány; havrani, kteří kolem poletovali.

200 A ta *veverka* tam ležela od chvíle, kdy jsem spatřil to vidění, dva dny předtím. Myslím, že to bylo v sobotu a tam nahoru jsem šel v pondělí. A tak tam byla, ležela tam mrtvá. Rozmáčkl jsem ji botou.

201 Obešel jsem to zpátky, a znovu jsem se posadil; seděl jsem tam a chvíli jsem plakal a modlil se a díval se na Tucson, který byl vzdálený několik mil v údolí pode mnou.

202 A pak jsem se otočil a vrátil se zpátky a ona tam stále ležela. A když jsem vešel do té soutěsky, znovu na mě sestoupil Duch Boží.

203 Pokračoval jsem dál a obloukem jsem sestupoval z té hory. Vrátil jsem se domů a vyprávěl jsem to manželce, řekl jsem: „Miláčku, já nevím jak, ale já se z toho dostanu.“

204 Doktor Ravensworth, když mi dal *výsledky* svého vyšetření, řekl: „Pro vás je to absolutně nemožné, abyste se uzdravil.“ Dal mi injekci pentothalu, která na mě měla působit asi pět minut, a já jsem spal deset hodin. A tak ta látka... mě dokáže vyřadit i acylpyrin. A tak on mi dal injekci a zavedl mi do hrtanu tu hadičku. A když jsem přišel k sobě, on mi druhý den ráno řekl: „Kazateli, nerad vám to říkám, ale,“ řekl, „stěny vašeho žaludku jsou tak vyschlé, že jsou v podstatě tvrdé.“ Nikdy jsem neviděl... použil slovo gastritida. A já jsem se šel podívat do slovníku a tam bylo řečeno „něco, co je znehodnocené“. A řekl: „Z toho se dostat nemůžete.“ Řekl: „Zůstane vám to navždy.“ Byl bych z toho úplně znechucený člověk, nebýt toho vidění od Pána.

205 A druhý den něco řeklo: „Vrať se do hor.“

206 A toho dne, místo toho, abych šel stejnou cestou, byl jsem veden jít jinou cestou. A když jsem tam stál; podíval jsem se a přede mnou seděla, *ano*, tam seděla ta sedmá malá bílá holubice a dívala se přímo na mě. Protřel jsem si oči. Řekl jsem si: „To je určitě vidění, určitě.“ Hleděl jsem *na ni* a řekl: „Holubičko, odkud ses tu vzala?“ Byla tak půvabná a bílá; mohl to být holub, ať to bylo cokoliv, tam daleko v té pustině.

207 Všemohoucí Bůh, který vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých, jehož jsem služebníkem, a Jehož Slovo tu leží přede mnou otevřené, ví, že vám říkám pravdu a nelžu.

208 Tam seděla ta holubice, seděla tam a dívala se na mě. Obešel jsem ji a uvažoval: „To je určitě vidění.“ Otočil jsem hlavu, podíval se zpět a ona tam seděla, ta malá bílá křídla, tak sněhobílá, jak jen mohla být, její malé žluté nohy a malý žlutý zobáček; seděla tam a dívala se na mě. Dívala se přímo na západ. Takhle jsem ji obešel; za nic na světě bych se jí nedotknul. Pokračoval jsem stezkou dál nahoru a ohlížel se dozadu a ona tam stále seděla a pozorovala mě.

209 Bratře, jako syn Abrahamův, neberu na vědomí to, co mi řekl lékař. Já se z toho tak jako tak uzdravím!

210 Třetí den jsem se tam vrátil; šplhal jsem vysoko. Mnozí z vás znají to vidění o tom indiánském náčelníkovi projíždějícím na koni tou zdi směrem na západ. Něco mě přitahovalo k jedné velké skále; bylo kolem poledne, a *hlas* řekl: „Opři o ni ruce a modli se.“ Bůh v nebesích ví, že je to pravda.

211 Opřel jsem se rukama o tu skálu a díval jsem se vzhůru směrem k nebi a začal se modlit, a uslyšel jsem hlas přicházející tam z vrcholů těch skal, který říkal: „O co se opíráš v úrovni tvého srdce?“ Takhle jsem se otočil, měl jsem holá ramena, byl jsem svlečený do pasu, kvůli horku. Podíval jsem se zpět a tam v tom křemenu, v tom kameni bylo bíle napsáno: „Orel.“ Přesně tak, jak to řeklo to vidění, že díky tomu přijde to další poselství.

212 Byl jsem tak vzrušený, že jsem běžel domů, vzal fotoaparát a druhý den jsem se tam vrátil a pořídil si snímek toho nápisu. On tam stále byl, byl vepsán bíle do skály: „Orel.“ Holubice, která vede orla.

213 Nějakým způsobem to vím. Řeknu vám to dřív, než se to stane. Ten lékař je dobrým lékařem, o tom není pochyb, myslím si, že je to znamenitý muž, ale já vím, že se z toho dostanu. Ta věc je vyřízena, je s ní konec, a já se uzdravím.

214 A já jsem uvažoval tak, jak Ernie zpíval v té písničce před chvílí — „Na křídlech holubice“. Jak zní ta melodie? Začni to pro mě, Ernie.

... sněhobílé holubice

(zpívejte to se mnou)

Bůh poslal svou čistou něžnou lásku,

bylo to znamení shora

na křídlech holubice.

215 Pokud vím, Ernie zpíval dvě sloky. A já vám zazpívám tři:

*Noe se vznášel
na vodách potopy mnoho dnů,
vyhlížel zemi
ze všech stran;
procházel určitými těžkostmi,
ale ne seshora,
protože mu Bůh dal své znamení
na křídlech holubice.*

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

*Ježíš, náš Spasitel,
přišel jednoho dne na zem;
narodil se ve stáji,
na hromádce sena v jeslích.
I když tady byl odmítnut,
ale ne seshora,
protože nám Bůh dal své znamení
na křídlech holubice.*

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

*I když jsem různě a mnoho trpěl,
volal jsem o uzdravení
dnem i nocí;
ale víra nebyla zapomenutá
Otcem shora,
On mi dal své znamení
na křídlech holubice.*

Na křídlech sněhobílé holubice

*Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

216 Drahý Bože, jak Ti za tyto věci děkuji, Otče. Tys dal znamení Noemu, Tys dal znamení tomuto světu, Tys dal znamení i mně. A druhý den jsem spatřil toho orla v letu, ó Bože, a teď přichází toto poselství. A prosím, Bože, abys dovolil té Holubici, aby mě vedla. Vyslyš, Pane. Ona mě vedla k víře, jakou jsem nikdy předtím neměl. Já vím, Bože, vím, že to bude všechno v pořádku; a tak Ti za to děkuji, Otče.

217 A pošli dnes večer své poselství znovu, Pane, na křídlech Holubice Slova. Dej to, drahý nebeský Otče. A každý, kdo bude dnes večer procházet přes toto pódium, i tam v těch shromážděních po celé zemi, ať Tvoje velká Holubice víry „padne“ do jejich srdcí a dá jim víru, Pane, k jejich uzdravení. Pamatujte, že Bůh nebere ohled na osobu. On mohl poslat poselství Noemu, mohl ho poslat Janu Křtiteli, mohl ho poslat mně, může ho poslat i dalším.

Izaiáš 53:5; 1. Petrova 2:24

218 Prosím, aby ta Holubice přiletěla právě teď do každého srdce, Pane, se svým droboučným zlatým zobáčkem a zašeptala, že „Jeho ranami... mými ranami a podlitinami jsi uzdraven.“ Bože, dej, aby naše přestoupení byla vymazána, naše nepravosti byly zapomenuty a naše nemoci byly uzdraveny. Je to ve Tvých rukou, Otče. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

219 S vašimi skloněnými hlavami, ještě na chvilku, kolik z vás zde by chtělo říct, pokud můžete a chtěli byste — chtěli byste říct toto: „Bratře Branhame, byl jsem celý svůj život na omylu. Chtěl jsem sloužit Bohu, ale dnes večer jsem hotov se poddat. Popros Boha, aby ta Holubice dnes večer přiletěla do mého srdce. Mohu cítit třepetání jejích křídel, jak tam přilétá.“ Zvedněte své ruce; uděláte to? Tady v tomto viditelném publiku, ó, všude v celé budově.

220 A tam v těch obecnstvích v celé zemi, tam daleko u bratra Hunta a bratra Colemana, tam u bratra Lea a těch ostatních, tam dole v Tucsonu a v Branhamově modlitebně a napříč Západním pobřežím,

zvedněte všude své ruce: „Chci, aby dnes večer ta Holubice přiletěla do mého srdce. Přines mi Boží něžnou lásku na křídlech sněhobílé Holubice — Ducha svatého. Přines mi to dnes večer, Pane, a vlož do mého srdce víru, kterou potřebuji.“

221 Prosím o to ve jménu Ježíše Krista, Bože. Odpusť nám naše hříchy. Zraněná Holubice přinesla zpět poselství, ó, Bože: „Je dokonáno!“ My tomu věříme. Dej nám jednoduše víru, abychom tomu věřili. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh poslal svou čistou něžnou lásku,
Bylo to znamení shora
na křídlech holubice.*

222 Odkud se *tam* ta holubice vzala? Já nevím. Ona by se tam v té pustině nemohla objevit jen tak. Ne, ne! Ne, ona by tam *jen tak* nebyla. A proč byla bílá? Nebeský Otec ví, že byla bílá jako moje košile. A seděla tam.

*Ale bylo to na křídlech sněhobílé holubice,
Bůh poslal svou čistou něžnou lásku,
ó, jako znamení shora
na křídlech holubice.*

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh poslal svou čistou něžnou lásku,
ó, jako znamení shora
na křídlech holubice.*

223 Ó, necítíte se opravdu pokorně? Podejme si ruce a zpívejme to:

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

224 Zvedněme k Němu naše ruce a zpívejme to:

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora*

na křídlech holubice.

*Noe se vznášel
na vodách potopy mnoho dnů,
vyhlížel zemi
ze všech stran;
procházel určitými těžkostmi,
ale ne seshora,
protože mu Bůh dal své znamení
na křídlech holubice.*

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

*Ježíš, náš Spasitel,
přišel jednoho dne na zem;
narodil se ve stáji,
na hromádce sena v jeslích.
I když tady byl odmítnut,
ale ne seshora,
protože nám Bůh dal své znamení
na křídlech holubice.*

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

225 Proč, mě starého člověka — trpěl jsem celý svůj život — proč On mě teď uzdravil? Věřím, že ještě jednou projedu touto stezkou, musím přinést poselství. A dnes večer říkám svému Otci (tak jak to viděl tehdy v noci ve snu Junior, o těch křídlech této Holubice, jak vletěla tady těmito okny), Pane, Tvůj služebník se hlásí do služby. Amen. Jsem připraven!

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

226 Věřme teď, že On se teď pohybuje nad obecnstvem.

*Na křídlech sněhobílé...
(jsme v očekávání, Pane)
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

227 Vy, kteří máte modlitební lístky tady v této řadě, přijďte a postavte se sem, pojdte sem dopředu do této uličky, tady tímto směrem.

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

228 Ti, kteří mají modlitební lístky v této řadě, ať vyjdou sem vlevo.

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

229 Ne...

*Ó, na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

1. Mojžíšova 22:8

230 Odkud se tam v pustině ta holubice vzala? Řekl bych to tak: Bůh viděl, že Abraham potřeboval jako znamení berana. On je Jahve-jireh. „Hospodin si pro sebe dokáže opatřit obět.“ Pomyslete na to! Ten stejný Bůh, skrze stejnou inspiraci, skrze lidi stejného druhu, poslal holubici. On je stále Bohem. Jahve-jireh si dokáže obstarat všechno, co potřebuje.

231 Nechtěli byste, když teď budete procházet touto modlitební řadou, poprosit Boha, aby pro vás připravil to, *co potřebujete* na křídlech té Holubice? Ta Holubice; aby Duch Ducha svatého vložil do vašich srdcí víru, abyste uvěřili, že budete uzdraveni.

232 Snažím se všechny dostat na nohy, rozumíte. Teď prosím... bratr Brown je na svém místě. Bratr Jack... Co říkáš? [Někdo bratru Branhamovi něco říká.] V pořádku, dobře. Tato skupina, která tu je seřazena, bude procházet jako první. Ta skupina tady vzadu se bude seřazovat hned za ně. Tito se seřadí rovnou za toto křídlo. A vy se zařadíte sem hned za ně a budete přicházet tady kolem, abychom se za vás modlili.

233 No, jsem si jist, že to nebude žádná rychlá řada, budeme tomu chtít věnovat trochu více času, abychom se mohli opravdu modlit za každého, jak to jen bude možné.

234 Trochu jsem moje poselství zkrátil (a vy jste si toho všichni všimli), tak abych mohl mít tuto modlitební řadu. Toto je pamětní řada na počest těch dnů, když bratr Jack Moore, bratr Young Brown — vaše manželky vám dovolily odejít, abyste přišli, a vy jste přijeli a jeli jsme do Kalifornie a společně napříč celou Arizonou, napříč tou pouští a modlili jsme se za nemocné.

235 Víte co? Někteří lidé, kteří tehdy umírali, jsou dnes stále naživu; jsou kvůli tomu úsilí dodnes naživu. A co to způsobilo? To spustilo vlnu Božského uzdravení v každé církvi, která je v této zemi, teď dokonce i u presbyteriánů a tak dále. Oni... To jim zavřelo ústa, protože k tomu byl potřebný Bůh, aby pomazal někoho, kdo zabije Goliáše a dokáže, že to je možné. Pak se vzmužili ti ostatní (je to tak) a vyrazili kupředu. To se může stát znovu, protože On stále posílá svou lásku na křídlech Holubice.

236 Křesťané, chtěl bych, abyste teď poslouchali. Kdybych tu teď měl stát a vyprávět vám o těch nadpřirozených věcech, které jsem viděl, jak se staly, třeba jen za poslední tři roky, byl bych tady od teď až do příští neděle večer a vyprávěl bych. Já o tom ani moc nemluví, protože to zní téměř jako nemožné. Ale říkám vám pravdu, čistou pravdu. Žijeme pod vedením velkého mocného Jahve, toho stejného, který byl s proroky ve Starém zákoně a s církví v Novém zákoně; On je tu dnes a bere si nevěstu z pohanů pro své jméno. Věřte tomu! Ano? Pokud jste tomu někdy věřili, věřte právě teď. To je, kdo... Chci, abyste tomu věřili. Nevíme, co se může ještě dnes večer přihodit. Nevíme, co se stane. Jednoduše zůstáváme v očekávání.

237 Prosím, ve jménu Pána Ježíše, prosím vás jako Jeho služebník. Ví, že když přicházíte do styku s různými sbory, máte v tom zmatek. Ale pokud mi věříte jako Jeho služebníkovi; pokud je *ve vašem srdci* bytí jen troška pochybnosti nebo... hřích je pochybnost, nevíra; pokud je bytí

jen něco malinko z toho ve vašem srdci, prostě Otce, aby to právě teď vzal. „Pane...“ A pak když přijdete s opravdovou vírou... No, moje ruce nebudou mít žádný význam, dokud ona vás nejdřív nezasáhne. A pak, když ona přijde, ona to zažehne a vy budete uzdraveni. Je to tak; budete vědět, že budete uzdraveni. Budete tomu věřit.

238 No, budu se teď za každého z vás modlit. A když to uděláte, i vy položte ruce jeden na druhého a budete se modlit za tu osobu, na kterou jste vložili ruce, a pak vás provedu skrze tuto řadu. Položte vaše ruce na někoho, kdo je s vámi v té řadě.

239 Drahý Bože, nevím, jak jinak bych měl tyto věci říct, Pane. Dokážu říct jen to, o čem vím, že je pravda a Ty jsi dnes večer mým svědkem, že říkám pravdu. Moje víra, Pane, a mé vlastní uzdravení v budoucnosti; nevím kdy, nevím jak, nerozumím tomu, ale věřím tomu, Pane, že jsem obdržel znamení shora. Ta sedmá holubice se sem nakonec dostala, ten sedmý palec znamená konec toho zvířete. Je s tím konec.

Marek 16:17

240 Bože, chci sloužit Tvým lidem. A tak se modlím, Bože, abys nás dnes večer tak pomazal, aby každý, na kterého položíme naše ruce, byl uzdraven; ne kvůli tomu, že to jsme my, ale kvůli tomu, že to je následování Tvého přikázání. Tys řekl: „Tato znamení budou provázet ty, kteří věří.“ Pane, pomoz mi, abych věřil a pomoz jejich srdcím, aby byla semeníštěm víry. A ať společně, pro slávu Boží, každá nemocná a postižená osoba v této budově (nebo v budovách po celé této zemi), která je teď poslušná těmto příkazům, ať se uzdraví. Prosím o to ve jménu Ježíše Krista. Amen.

241 Mějte všichni víru a modlete se s námi. Tedy, to není řada s rozpoznáváním.

242 [Prázdné místo na pásku.] Deprese, strach, vím, co to zna... Chuděrka, ona řekla, že nikdy ve svém životě nezažila pokoj. To je totéž, co já... nemůže spát, je nervózní, v napětí.

243 Drahý Bože, dosvědč, Pane, že jsem mluvil pravdu. Jak s touto milou ženou soucítím! Prosím, Bože, abys jí dnes večer poslal ten paprsek víry seshora, který ví, že Ty jsi zavázán vůči svému Slovu a že každé slovo dodržíš. Ať Bůh nebes vezme od mé sestry tento strach pryč. A já jsem Ti poslušný skrze to, že na ni vkládám své ruce a zatracuji to. Ve jménu Ježíše Krista, ať ji to opustí. Amen.

244 Pohled, sestro. Teď mi věř. Jestli můžeš začít z tohoto místa skrze kříž; a od tohoto večera popírej, že to máš, rozumíš. Běž a říkej: „Už to nemám,“ a to tě opustí.

245 Sestra Palmerová. [Sestra Palmerová mluví s bratrem Branhamem.] Ano. Naše sestra, sestra Palmerová, její manžel je mým velice blízkým přítelem, je kazatelem z Georgie; nebo z Alabamy v Georgii. A ona přijížděla až do modlitebny... Oni jezdí autem, když já kážu v modlitebně, téměř dva a půl tisíce kilometrů, aby byli na jedné bohoslužbě. Bratr Palmer nezvládl řízení v zatáčce, nebo spíše syn, jeden z nich, a havarovali. A ona má po této nehodě následky. Pomodleme se:

246 Drahý Bože, vysvobod' tohoto Tvého služebníka; jeho milou ženu, loajální, věrnou, malou Kristovu služebnici. Prosím, Bože, když na ni vkládám ruce tady s mým bratrem Jackem Moorem, abys ji uzdravil a aby znovu byla v pořádku. V Ježíšově jménu. Amen.

247 V pravé noze, a ty jsi tady v jeho věci? Jeho malý hoch je ochrnutý, má poraněný žaludek a zraněná záda. Modleme se:

Izaiáš 53:5; 1. Petrova 2:24

248 Drahý Bože, dovol v této chvíli té sněhobílé Holubici sestoupit hluboko do jeho srdce: „Zraněný pro naše přestoupení, zdeptán za naše nepravosti; Jeho ranami jsme byli uzdraveni.“ Prosím, aby se to tak stalo pro našeho bratra a pro jeho malého syna, ve jménu Ježíše Krista. Amen.

249 Silné bolesti hlavy a také potíže s nohou, která ho bolí při práci.

250 Drahý Bože, dopřej své uzdravující požehnání tomuto mladému muži, zatímco my jako Boží služebníci na něj vkládáme ruce. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

251 Ona má ženské problémy, a také si přeje křest Duchem svatým.

252 Drahý Bože, když Ti přináším tuto modlitbu víry za tuto milou paní, ať ji ty ženské problémy opustí a ať křest Duchem svatým přijde na křídlech Holubice, ve jménu Ježíše Krista. Amen. Bůh ti žehnej, sestro.

253 Nádor na oku, a také *prosí* za svůj milovaný protějšek.

254 Drahý Bože, Ty znáš lidské srdce. Prosím Tě, Otče, v Ježíšově jménu, abys vyslyšel tuto prosbu, kterou tento bratr předkládá, vkládáme na ně naše ruce a tím jsme poslušni Tvému Slovu. Ve jménu Ježíše Krista. Amen. Bůh Ti žehnej, bratře.

255 Má nádor v levém boku, a také má špatný hlas.

256 Drahý Ježíši, prosím, abys tuto sestru uzdravil; vkládáme na ni ruce ve jménu Ježíše Krista, aby se dostavilo její uzdravení. Amen. Bůh ti žehnej, moje sestro.

257 Chudák sestra, vidím tvé potíže, tvé oteklé končetiny. To jsou ledviny, měchýř a také vymknutý kotník.

258 Ó, Otče Bože, uzdrav tuto vzácnou ženu, Pane, prosím, když na ni vkládám ruce ve jménu Ježíše Krista. Amen.

259 Bůh ti žehnej, sestro; to je ten způsob...

260 Slyšíte to, že ano, v mikrofону? Ten, kdo je... *Poprosíme* technika, aby to trochu zesílil, aby obecenstvo mohlo slyšet jejich svědectví... co oni říkají, když tady procházejí. Modlete se za ně, když to uslyšíte. Když se začnu modlit, modlete se spolu se mnou.

261 Drahý Bože, prosím Tě za tuto naši sestru, abys ji uzdravil, drahý Bože. Děláme to, protože to je Tvůj příkaz. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

262 Drahý Bože, Ty slyšíš to svědectví, Ty slyšíš, co jí provedl nepřítel. A my se snažíme vzít jméno Ježíš a toho nepřítele porazit; on už je *poražen*, protože ta potřená, raněná Holubice padla na podlahu Božího domu s poselstvím: „Je dokonáno!“ Vyslyš. Ať tomu uvěří, Otče, v Ježíšově jménu.

263 Drahý Bože, prosím, abys tuto naši sestru uzdravil. Ať jí dnes večer ta Boží Holubice vydá svědectví, že On to pro ni udělal, aby mohla být zdravá. V Ježíšově jménu. Amen.

264 Drahý Bože, vkládám své ruce na mého bratra, který tu stojí. On měl dost víry, aby dospěl až tak daleko, Pane, a teď ať přijme své uzdravení a vrátí se na své sedadlo v pořádku. V Ježíšově jménu.

265 Drahý Bože, modlím se za našeho bratra a vkládám na něho ruce. Pomoz, drahý Bože, aby ta Boží víra tentokrát sestoupila opravdu hluboko; a aby byl jako Abraham, který nazýval věci, které byly, jako kdyby nebyly, protože Bůh dal zaslíbení. V Ježíšově jménu. Amen.

266 Drahý Bože, Ty jsi ten, který může udělat správné rozhodnutí. Prosím, drahý Bože, když tady ta mladá žena o to poprosila, ať to obdrží ve jménu Ježíše Krista. Amen.

267 Drahý Bože, vkládám své ruce na naši sestru v poslušnosti toho, co jsi řekl. To nás vrací mnoho let dozadu, Pane, když jsme pořádali

takovéto modlitební řady; ale víme, co se tehdy dělo; víme, že Ty jsi dnes tímtež Bohem, pokud lidé dnes dokážou mít tu stejnou víru. Prosím v Ježíšově jménu za uzdravení naší sestry. Amen.

268   Drahý Bože, vkládám své ruce tady na mého bratra a prosím o jeho uzdravení ve jménu Ježíše Krista. Amen.

269   Otče, přináším Ti dnes večer tuto naši sestru a vkládám na ni své ruce, abych dosvědčil, že stojím jako svědek Tvé síly, stojím jako svědek Tvých vidění, Tvého Slova, a jsem svědek, že Ty jsi Bůh. Vkládám na ni své ruce v poslušnosti Slova mého Boha a prosím o její uzdravení. Amen.

270   Drahý Bože, vkládám své ruce stejným způsobem na mého bratra jako svědek Tvé síly. Prosím o jeho uzdravení ve jménu Ježíše Krista. Amen.

271   [Prázdné místo na pásku.] „Cože?“

272   Ona řekla: „Lékař.“ Řekla: „Nějaký muž z Arkansasu byl tehdy ráno uzdraven, byl to slepý obuvník.“ Vy ten příběh znáte. Bylo to v rozhlase.

273   A já jsem řekl... pomyslel jsem si... zahrál jsem roli pokrytce. Řekl jsem: „Snad bys nevěřila, že to je pravda?“

274   Ona řekla: „Ano, pane, já tomu věřím.“

275   A já jsem řekl: „Ty věříš, že Bůh by dnes něco takového udělal, když...“

276   Ona řekla: „Pane, poslouchala jsem *dnes* v rozhlase ten program.“ Řekla: „Já jsem křesťanka.“ Řekla: „Poslouchala jsem ten program a slyšela jsem tam o tom muži, který byl dnes ráno uzdraven, o tom slepém obuvníkovi. Oni ho vyhodili z církve, z jedné církve za druhou, protože dělal příliš mnoho hluku. S kloboukem nasazeným na konci hůlky točil kolem dokola a v každé církvi ve městě, do které přišel, pobíhal sem a tam a vykřikoval: ‚Jsem uzdravený! Jsem uzdravený!‘ Byl to slepý obuvník.“

277   Řekl jsem: „Ty tomu věříš?“

278   A ona tam už chvíli stála, zrovna trochu mrholilo; řekla: „Pane, když mě zavedete na místo, kde je on, pak už si svého otce najdu.“ Cítil jsem se pak takový maličký.

279   Řekl jsem: „Možná že jsem tím, kterého hledáš.“

280 Ona se mě chytla za klopy mého saka a řekla: „Ty jsi ten uzdravovatel?“

281 Řekl jsem: „Ne, sestro, já jsem bratr Branham.“

282 Řekla: „Smiluj se!“ Přišla mi na mysl ta chudá slepá Fanny Crosby: „Zatímco voláš jiné, nepomíjej mne.“ Vidíte, když On uzdravil jednoho, mohl uzdravit i ji.

283 Položil jsem ruce na její oči a řekl jsem: „Drahý Ježíši, jednoho dne byl na ramenou, ze kterých stékala krev, nesen starý drsný kříž a bouchal o dlažbu ulice, a to křehké tělo, které ho neslo, pod jeho tíhou klesalo. A přišel jeden barevný muž, který se jmenoval Šimon z Kyrény a zvedl ten kříž a pomohl Ti ho nést. Jsem si jist, že si na to pamatuješ, Otče. Jedno z jeho dětí tady vrávorá v temnotě, jsem si jistý, že rozumíš.“

284 Najednou řekla: „Sláva Bohu! Vidím!“

285 Řekl jsem: „Vidíš?“

286 Ona řekla: „Ano.“

287 Řekl jsem: „Spočítej ta světla.“ A ona je spočítala. Zeptal jsem se: „Jakou barvu má můj oblek?“

288 Řekla: „Máš šedý oblek a žlutou kravatu.“ Bylo to tak, ona viděla.

289 Ó, Bůh respektuje pokoru. „To je samo o sobě tím, co způsobí a přinese to ohromné vítězství v Božské lásce.“

290 Drahý Bože, smiluj se a uzdrav moji sestru, ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Lukáš 2:29, 30

291 Drahý Bože, když беру tuto vetchou vrásčitou ruku, pouze Ty víš, čím ona procházela. Prosím, drahý Bože, aby i tato ruka, kterou dnes večer držím, vzala v objetí to samé, co toho dne vzaly v objetí ty vetché ruce Simeona: „Pane, dovol tvému služebníkovi odejít v pokoji, protože teď jsem uviděl Tvou spásu.“ Ať to na ni přijde, Pane, Tvé spasení, a uzdrav ji v Ježíšově jménu. Amen.

292 [Prázdné místo na pásku.] V tom soudním přelíčení pan Nevěřící obvinil Ježíše Krista. Vzpomínáte si na to soudní přelíčení? Jak tam měli advokáta a všechno ostatní, a kdo stál po čí straně. A měli jsme tam žalobce, satana, který podával žalobu; a jakým způsobem to přelíčení probíhalo.

Marek 16:18

293 A on řekl, vystoupil jeden pan ‚Pochybovač‘ a řekl: „Slyšel jsem, jak jeden kazatel říkal: ‚Pomazte nemocného olejem, říká to tak Bible.‘ A já jsem byl pomazán olejem, a nebyl jsem uzdraven. A jiný říká: ‚Vkládejte na nemocné ruce, oni se uzdraví.‘“ A takovým způsobem se snažil přednést svou žalobu.

Marek 16:18

294 Ale, když přišel ten svědek, tady to bylo. Bůh jim řekl, řekl... To bylo... On pověděl: „Bylo to už šest měsíců, co na mě byly vloženy ruce, a Tvoje Slovo říká, že: ‚Budou vkládat ruce na nemocné a oni se uzdraví.‘ A na mě byly vloženy ruce jedním z Tvých pomazaných služebníků a doposud jsem se neuzdravil. Proto jsi falešný samozvanec, protože Tvoje Slovo nemá ten význam, o kterém říká, že má.“

1. Mojžíšova 7:4; 1. Mojžíšova 18:10; Marek 16:17, 18; Jakub 5:15

295 A tak když vystoupil ten svědek, pravda byla taková, že Jeho Slovo je pravdivé. On nikdy neřekl, kdy to udělá, On řekl: „Tato znamení budou provázet ty, kteří věří; budou-li vkládat ruce na nemocné, oni se uzdraví.“ Vidíte? To je to, co On řekl: „Oni se uzdraví.“ A tak jestli to je okamžitý zázrak, který se prostě takhle hned stane anebo jestli to je jednoduše poslušnost vůči Bohu, to u každého jednotlivého případu záleží na Něm. Rozumíte? Ale jestli tomu ten jednotlivec uvěří, pak je mi jedno, jak dlouho to potrvá. On řekl Abrahamovi: „Budeš mít se Sárrou dítě.“ To dítě celých dvacet pět let nepřicházelo. On řekl Noemu, že přijde déšť. Noe měl potopu... On stavěl koráb pro tuto potopu mnoho, mnoho let, než ta potopa přišla, ale on věděl, že ten déšť přijde. Bible říká: „Modlitba víry uzdraví nemocného a Bůh ho pozvedne.“ Kdy? On to neřekl. Bůh je spravedlivý, On je věrný. Jen čtěte, co říká Jeho Slovo.

296 A právě to jsem udělal dnes večer, vkládal jsem ruce na nemocné. A teď věřím, že každý z nich bude uzdraven. Věřím, že každý z nich. Věříte tomu také tak? Věřte teď za tyto postižené lidi.

297 Je tu jedna mladá paní, mám takový dojem, že bych ji měl znát, modlil jsem se za ni včera večer, tam v modlitební radě. Jak se jmenovala? Chambers... Chamblesová. Kdyby tato mladá dáma mohla žít normálně, nebyla by postižená, byla by určitě krásnou ženou. A ona tu teď sedí a celá se třese. V té dívce je jemný milý duch. A ona tu sedí a stále to s ní takhle škube. Ó, jak to drásá mé srdce. Jak bych si přál... jak velice!

298 Tady je malé dítě, sedí tu žena, která ho drží, a jeho malý jazyk mu visí z úst, jeho malé tělo je postižené. Co kdyby to byl můj malý Josef? Co kdyby to byl můj malý vnuk Pavel? Co kdyby to byla Rebeka, která

sedí tam vzadu, nebo Sára? Co kdyby tady paní Simpsonová byla mou ženou Medou? Tento mladý muž, který tu sedí, by byl Billy Paul? Tato postarší žena, která tu sedí, byla mou matkou? Pamatujte, je to něčí dítě, je to něčí sestra, je to něčí dcera, je to něčí syn. Vidíte? Já jsem jejich bratr, On je náš Spasitel. Vše, co mohu udělat, je... celou víru, kterou mám, jsem poskytl v jejich prospěch. To je vše, co vím.

²⁹⁹ Tedy, Pán mi může ukázat vidění, On by mi mohl ukázat, co každého z nich trápí. Mohu vám to dokázat, rozumíte, vy o tom víte. Ale to je neuzdraví. To je nevyléčí. To musí být něco, co vpadne do jejich nitra, rozumíte. Ó. A já doufám...

Matouš 16:19; Skutky 2:38; Skutky 8:16

³⁰⁰ Tak jako kdybych sem přišel a každého z vás pokřtil ve jménu Ježíše Krista. To vaše hříchy neodpustí. Ne, ne! Ne, já nevěřím ve vodní křest ve jménu Ježíše Krista za účelem obnovení. Já věřím v obnovení krví, rozumíte, ne vodou. Ale vidíte, mohl bych křtít a křtít, ale vy byste vycházeli do vody jen jako suchý hříšník a vycházeli jako mokrá hříšník, vidíte, dokud jste důkladně nečinili pokání. Čiňte pokání a potom se dejte pokřtít ve jménu Ježíše Krista. Rozumíte? A v tom já se liším od hnutí Jednotářů. Nekřtím k obnovení, ne. Já věřím, že to je krev, která očišťuje, ne voda. Rozumíte? Pokání a pak být pokřtěn ve jménu Ježíše Krista.

³⁰¹ Teď se jdu modlit dolů. A tito lidé pro vás znamenají tolik, co pro mne; možná dokonce, co se týče vztahů, i víc.

³⁰² Spojme se teď všichni dohromady, a vaše ruce ve víře a moje ruce ve víře ať přivedou dolů ruce Pána Ježíše, aby je položil na tyto ubohé postižené lidi. Budete se modlit spolu se mnou?

³⁰³ [Prázdné místo na pásku.] Ti, kteří mají kapesníky pro nemocné a postižené, můžete si je vyzvednout hned po bohoslužbě. Teď mi pomozte se za ně pomodlit, ano?

Skutky 19:12

³⁰⁴ Bože, děkujeme Ti, Pane, za to, co jsi dnes večer udělal. Děkujeme Ti předem za uzdravení každé osoby, která prošla touto řadou. Drahý Bože, prosím za tyto kapesníky, které jsou možná pro někoho, kdo ani nemohl přijít do shromáždění, a jejich milovaní sem *pro ně* ty kapesníky přinesli. V Bibli jsme vyučováni, že oni brali z Pavlova těla kapesníky a zástěry. Ti lidé tam v minulosti žili ve Tvé přítomnosti, oni Tě viděli na ulici, viděli Tě ve svých shromážděních, viděli toho stejného Tvého Ducha na Pavlovi. A věděli, že se nejedná o toho muže,

ale že to byl Tvůj Duch, který převládal v jeho životě, protože vidíme, že Pavel dělal tytéž věci, které jsi dělal Ty.

305 A teď, Pane, tito lidé v tomto dni vidí toho stejného Boha žijícího ve své církvi se svým lidem. A oni přinesli tyto kapesníky, aby je odsud mohli vzít ke svým milovaným. Dej, Bože, aby každý z nich byl Tobě vlastním způsobem uzdraven. My nepožadujeme, aby se stala nějaká zvláštní věc nějakým určitým způsobem, nebo nějak zvláště; my jenom prosíme: „Uzdrav je, Otče, svým vlastním způsobem.“ Ke slávě Boží předkládám tuto modlitbu víry za tyto kapesníky, ve jménu Ježíše Krista. Amen.

306 Měl jsem nádherný čas obecenství v *atmosféře* vaší víry, vaší přítomnosti v Ježíši Kristu. To bude shromáždění, na které si budu dlouho pamatovat, díky tomu co se stalo: láska, spolupráce, obecenství.

307 A teď, než se znovu sejdem, ať vás nebeský Bůh vede. Ten, který způsobuje, aby hvězdy v noci jasně svítily a osvětcovaly stezku, když se začíná stmívat, ať osvítil vaši stezku Betlémskou hvězdou, aby vás vedla k životu cele odevzdanému Jeho Slovu, to je moje modlitba.

*Než se sejdem, než se sejdem,
tam u nohou Ježíše;
než se sejdem, než se sejdem,
Bůh buď s vámi, než se sejdem zas.*

308 Postavme se. Má víra k Tobě zří [Nesrozumitelné slovo]. Dobře, já to změním. Myslím si, že to je v pořádku:

*Má víra k Tobě zří,
Beránku na kříži,
jenž's Boží Syn!
Modlitby hlas můj slyš,
shlad' krví hříchu tíž,
ať věčně Tvůj jsem již,
zbaven jsa vin!*

309 Podejme si teď ruce, když budeme zpívat:

*Světa když bludištěm jdu,
žalem svírán jsem,
buď Vůdcem mým.
Noc proměň v libý den,*

*pláč utiš, bol a sten,
za ruku ved' mne jen,
ať nezbloudím.*

310 Cítíte se teď lépe, že ano?

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

311 To je naše závěrečné poselství této kampaně:

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

312 Skloňme naše hlavy. Když si na cestě domů kola budou zpívat svou píseň, doufám, že ve zvuku kol a motoru budete slyšet toto:

*Na křídlech sněhobílé holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

[Bratr Branham si ten nápěv brouká.]

*... holubice
Bůh posílá svou čistou něžnou lásku,
jako znamení shora
na křídlech holubice.*

313 S vašimi skloněnými hlavami vás teď odevzdávám vašemu bratru Noelovi.

